ŽIVOT DUCHA

Henry Thomas Hamblin

ŽIVOT DUCHA

Henry Thomas Hamblin

PUBLIKOVÁNO V ANGLII

V ORIGINÁLE

THE LIFE OF SPIRIT

1.vydání 1920

1 české vydání 2026 vydalo jako svou 158 publikaci

nakladatelství

DOREÁNMASTER THE SUN CENTER

PŘEKLAD

JÁN MASTER

OBSAH

PŘEDMLUVA – str. 5
ÚVOD – str. 8
I. ZASVĚCENÍ – str. 10
II. ZASVĚCENÍ (POKRAČOVÁNÍ) – str. 13
III. HLEDÁNÍ – str. 15
IV. VNITŘNÍ ŽIVOT I. – str. 18
V. VNITŘNÍ ŽIVOT II. – str. 21
VI. VNITŘNÍ ŽIVOT III. – str. 24
VII. VNITŘNÍ ŽIVOT IV. – str. 26
VIII. VNITŘNÍ ŽIVOT V. – str. 29
IX. ZKOUŠKY – str. 31
X. LÁSKA, KOUZELNÝ KLÍČ – str. 33
XI. JAK ČELIT ŽIVOTNÍM OBTÍŽÍM A SLOŽITÝM SITUACÍM – str. 35
XII. SLUŽBA DRUHÝM – str. 37
XIII. ŽIVOT BEZ NÁMAHY I. – str. 39
IX. ŽIVOT BEZ NÁMAHY II. – str. 41
XX. ŽIVOT BEZ NÁMAHY III. – str. 44
XXI. CESTA ŽIVOTA I. – str. 48
XXII. CESTA ŽIVOTA II. – str. 50
XXIII. CESTA ŽIVOTA III. – str. 53
XXIV. ZÁKON OBĚTI – str. 55

PŘEDMLUVA

Místo psaní předmluvy k této knize bych měla spíše vyjádřit vděčnost za to, že se šíří tak významné Poselství. Je to poselství vycházející ze srdce autora, inspirované živým Božím Duchem.

Právě jsem knihu dočetla a zanechala ve mně silný dojem své povznášející duchovní síly. Je to jasná výzva pro ty, kteří skutečně touží proniknout do hlubin i vystoupat do výšin a prožívat onen posvátný, mystický pocit Boží přítomnosti tak intenzivně, že se celý jejich život stane chrámem uctívání – až do okamžiku, kdy dosáhnou plné slávy sjednocení.

Je zde jasně a věrně ukázáno, že nejde o snadnou cestu. Právě v tomto úsilí spočívá naše spása, neboť je to Bůh, kdo v nás působí, abychom chtěli i konali to, co se mu líbí. *„Počínejte si jako muži, buďte silní.“* Je to výzva k tomu nejušlechtilejšímu v nás. Kdo by skutečně chtěl něco, co si sám nezasloužil?

Je zřejmé, že pan Hamblin mluví pravdu, když říká: *„Ti, kteří to myslí vážně, jejichž jediným přáním je Bůh a kteří neustoupí... právě oni kráčejí vpřed a nic je nemůže zastavit. Neboť neexistuje žádná moc na nebi ani v pekle, která by dokázala zadržet duši planoucí touhou nalézt Království a spatřit Boha.“* Na této pouti se před námi otevírá velké dobrodružství, v němž je Život tím, kdo nás zasvěcuje. Na každém kroku odkládáme staré vědomí i s jeho iluzemi – vydáváme se do hlubin Božství a nemáme strach.

Svatá Terezie říká: *„Bůh sám stačí,“* a to je naprostá pravda. Vždyť copak nezjišťujeme, že vše, po čem toužíme, lze nalézt jedině ve spojení s Božstvím?

Všichni mystici napříč věky, stejně jako ti dnešní, vyprávějí tentýž příběh.

Ponořte se do hlubin, vstupte do svého nitra, hledejte celým svým srdcem, duší, myslí i silou – a nebudete zklamáni.

To Něco, co se zjevuje opravdovému hledajícímu, je silné, jisté a tiché. Je to ono Slunce duše, které zlatavou září prostupuje všechny běžné životní události; mění šedou v zlato a do každé krize vnáší Světlo a Moudrost – *„odpočinek po únavě“* i *„opojné blaho“*.

Cesta domů – jak věrně ukazuje tato knížka – může vést skrze prožitky, které nás matou a uvádějí v úžas, avšak Cíl je jistý.

Žádný chrám není dost velký, aby pojal tuto svatou nádheru; žádné vyznání víry nedokáže obsáhnout toto vznešené poznání. Jen Láska může pochopit lásku a jen ti, kdo jsou podobni Bohu, mohou dosáhnout onoho božského vědomí, které naplňuje celý prostor, a přitom samo prostor nepotřebuje. Všichni jsme dětmi Nejvyššího, stvořenými k Jeho obrazu a podobě.

Pan Hamblin říká: *„Toto evangelium je tak prosté, a přece tak obtížné.“* *„Jen milovat – to je vše.“* Jsme tu proto, abychom dávali, nikoli abychom brali. Máme milovat a sloužit, v každém okamžiku dne odkládat své *„já“* a žít tak, aby druzí mohli cítit naši lásku, soucit a porozumění. Tím se nám otevírá první brána do Království. Dejme vše, co máme, a vše, čím jsme; to je naše oběť, náš radostný dar Životu. Vždyť ti, kdo tak činí, nedokážou slovy vyjádřit Lásku, která je jim vlastní.

V této knížce jsou mnohé obtíže uchopeny a řešeny takovým způsobem, že nikdo, kdo potřebuje pomoc, o ni nepřijde; naopak, může načerpat novou inspiraci z hlubokých studnic Pravdy. Budou kráčet a neustanou, posíleni silou, která nikdy neselhává a je vždy na dosah.

Některým se Kristus – na něhož se tak dlouho zapomínalo – vynořuje z hlubin bytí s laskavou otázkou: *„Miluješ mě?“* A dodává: *„Miloval jsem tě láskou věčnou.“* *„Pas mé ovce“* – pomáhej druhým.

V dnešní době, plné nejasných spekulací a podivných kultů, se s tichým pokojem obracíme k pevným a spolehlivým oporám Věčné Síly, k Životu Boha a jeho Krista, který vše udržuje – k onomu líbeznému, čistému a vše prostupujícímu Duchu. Víme, že tento nevyčerpatelný poklad je k dispozici již od stvoření světa a zůstane jím až do skonání věků – pro každého jednotlivce i pro všechny.

Nad proměnlivými vyznáními víry a mnoha hlasy zůstáváš Ty – a my jsme s Tebou jedno.

K tomuto svatému sjednocení se obracíme s vroucí touhou; je to cíl našeho hledání. Každý okamžik, kdy váháme nebo kráčíme vpřed, nás přibližuje k tomuto úžasnému zbožštění. Nikdo nám v tom nemůže zabránit – jen my sami. Jakmile se poutník skutečně vydá na cestu, pozná, že každé odmítnutí je ve skutečnosti výzvou. Kráčejte vpřed a nechte onu *„nádhernou vizi“*, aby roznítila vaši představivost a naplnila vaši duši pozitivitou; **neboť Ten, kdo je ve vás, je větší než vše, co je vně.**

Pan Hamblin díky bohatým zkušenostem dospěl k hlubšímu poznání Nekonečné Lásky a získal vzácný vhled do nejhlubších potřeb duše.

Jak krásné je znovu naslouchat těm vznešeným slovům: *„Učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem.“* Pouhým přemýšlením srdce nezměníme. Pokud však přineseme oběť – odevzdáme-li celou svou bytost Kristu – pak myšlenky vycházející ze srdce (jež je sídlem moudrosti) zaplaví naši mysl čistotou a silou.

V tomto bodě spojujeme své síly s těmi, kdo usilují o prohloubení své mysli, aby v ní mohla vládnout Nejvyšší Mysl a odhalit své skryté poklady. Kristus však zůstává onou jedinou Bránou. *„Vložil věčnost do jejich srdce.“* To je pravá nesmrtelnost – nikoli život ve fyzickém těle. A přece, když se ztotožníme s tímto transcendentním Životem, celá naše bytost – mysl, tělo i vnější okolnosti – projde obnovou díky vykupitelské moci Kristovy podstaty v nás. Jak tato kniha jasně a nepochybně ukazuje, každý náš krok v minulosti – byť byl svázán mnoha omezeními – měl svou hodnotu a byl nezbytný; byly to stupně zasvěcení vedoucí k širším obzorům Života.

S planoucími srdci vyhlížejme ono svaté naplnění, tu nevýslovnou radost ze sjednocení. Je to vrchol bytí. Upřeme-li k němu svá srdce i mysl, budeme vedeni od síly k síle, od slávy ke slávě, dokud nepřijde ***„to, co je dokonalé“.***

— ALICE MORTLEY, autorka knihy *Kristus ve Vás* (Christ in You).

ÚVOD

Tato drobná práce se zabývá výhradně vnitřním náboženstvím. V Duchu se všichni můžeme stát jedním, ačkoli navenek se možná vůbec nedokážeme shodnout. Království Ducha je věčné a neměnné. Teologie a věrouka se s věky proměňují, avšak vnitřní duchovní skutečnost zůstává stále táž. I dnes, stejně jako v dávných dobách, můžeme navázat spojení s tímto vnitřním světem či Královstvím, nalézt Boha a v Něm dojít naplnění. Vědecké objevy čas od času hrozí, že křesťanství zcela pohltí, avšak pro vnitřní Království nemají žádný význam. I když se zdá, že věda či kritické zkoumání textů zbořily úplně vše, mystik přesto rozjímá o Nejvyšším a kráčí se svým Pánem. Ve skutečnosti se nic nezměnilo. Vše podstatné zůstává naprosto stejné. Pouze věci nepodstatné doznaly jistých změn či přesunů.

Nedávno vzbudil značné kontroverze darwinismus. V Americe byl jeden učitel postaven před soud, protože vyučoval teorii evoluce. Většina vzdělaných lidí u nás považuje evoluci za samozřejmost – stejně jako zákon gravitace. Někteří se proto domnívají, že křesťanství je tím vyvráceno. Ve skutečnosti se však nic nezměnilo. I když je dnes *„módní“* věřit v evoluci, na věci to nic nemění; stále se můžeme uchýlit do *„úkrytu Nejvyššího“* stejně jako dříve.

Země zůstává stále stejná – ať už ji lidé považují za kouli, nebo se kdysi domnívali, že je plochá. Země se nezměnila; proměnilo se pouze lidské přesvědčení.

Na vnější podobě náboženství příliš nezáleží – ačkoli právě kvůli ní lidé často vedou tak urputné spory. To, na čem skutečně záleží, je vnitřní smysl a prožitky. Cílem a smyslem náboženství je sjednocení s Bohem. Pokud tedy někdo jiný dosáhne tohoto blaženého stavu cestou odlišnou od té, kterou kráčíme my, radujme se a chvalme Boha. Nemarněme čas tím, že budeme dotyčného přesvědčovat o jeho omylu a o tom, že jediná správná cesta je ta naše. Buďme všichni velkorysí a otevření.

Náš Pán řekl, když mluvil z nadvědomí, kde si uvědomil, že vědomě přebývá v pokročilých duších každého národa a náboženství: *„Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince.“* Buďme rádi, že je tomu tak, a radujme se z toho, že Pravdu lze nalézt tolika různými způsoby.

Ačkoli se to mnohým může zdát zvláštní, někteří lidé se bojí, co se s nimi stane, až dojde k Božskému spojení. Bojí se, že ztratí svou osobnost nebo individualitu. Tvrdí, že pokud se vrátí k Otci jako kapka vody vracející se do Oceánu, budou pohlceni a takříkajíc ztratí vědomí. Nic takového se samozřejmě neděje, vědomí se neztrácí – rozšiřuje se. Ale to je velké tajemství a lze o něm říci jen málo, ale následující, převzaté ze spisů Dr. Rufuse Jonese, může být pro některé užitečné:

„Nemusí zde dojít k žádné ztrátě osobnosti, ani k opuštění vlastního já. Toto ‚já‘ se nerozplývá v bezejmenném absolutnu. Osobnost zůstává zachována, avšak stává se osobností, která si je vědoma svého božského prostředí a toho, že její život je životem Božím. Je to osobnost, která se dobrovolně rozhoduje pro božskou vůli a je si vědoma dvou stránek či rovin svého projevu. Vše pak působí dojmem, jako by člověka obklopoval vědomý oceán – oceán vědomí, z něhož vycházejí vědomé zátoky; jednou z nich jste vy sami. Na straně u břehu může mít tato zátoka jasně vymezený tvar a hranice, avšak směrem k moři se otevírá oceánu a vnímá přílivy i proudy, které do ní proudí. Přílivy z této nekonečné rozlohy mohou vniknout dovnitř a rozvířit mělké vody zátoky. Zátoka je v oceánu a oceán je v zátoce.“ Kéž tato knížečka pomůže mnoha poutníkům, kteří jsou *„na Cestě“*, k hlubšímu uvědomění si Boží přítomnosti a k důvěrnějšímu společenství s jejich Pánem.

H. T. H.

ZASVĚCENÍ

Kapitola 1

NIKOLI OKULTNÍ, NÝBRŽ DUCHOVNÍ – SKRZE KAŽDODENNÍ ZKUŠENOSTI

Hned na úvod je třeba říci, že autor si nečiní nárok na znalost okultního zasvěcení. Ví však, že život sám je tím velkým Zasvětitelem a že my všichni, kdo jsme se vydali na Cestu, jsme denně podrobováni zkouškám a přípravě pro vyšší službu. Život se vlastně skládá pouze z řady zkušeností a to, zda na Cestě postupujeme vpřed, či nikoli, závisí zcela na tom, jak s těmito zkušenostmi naložíme.

Autor je toho názoru, že není třeba praktikovat nic okultní povahy. Někteří lidé se domnívají, že musí čekat na nějaké velké psychické či duchovní zážitky, během nichž opustí své tělo a projdou mystickým zasvěcením, v němž budou různými způsoby zkoušeni. Pro někoho to možná může být nezbytné, avšak autor z vlastní zkušenosti ví, že život sám přináší řadu zkoušek a prožitků, které poskytují veškeré zasvěcení, jaké někteří z nás zřejmě potřebují.

„Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského.“ Jedna věc je zanechat všeho a následovat ono Světlo, a docela jiná věc je prokázat, že jsme hodni svého vysokého povolání. Ti, kdo se vydávají na toto velké duchovní dobrodružství, musí prokázat svou hodnotu. Nikdo nemůže být přijat do vnitřního kruhu či k vyšším tajemstvím duchovního života a obdařen mocí, dokud nepřekoná sám sebe a určité slabosti těla.

„Neboť mnozí jsou povoláni, ale málo je vyvolených.“ Mnozí z těch, kteří se vydají na Cestu, nedojdou příliš daleko – v těchto zkouškách selžou. Zjistí, že jsou obdařeni určitou mírou moci – nebo věří, že ji mají – a vzápětí přichází pokušení ji zneužít. V této zkoušce mnozí selhávají.

Toto však rozhodně není první zkouška. Na samém počátku nové cesty člověk prožívá velkou radost a povznesení. Vše jde hladce a nováček může snadno podlehnout dojmu, že není nic snazšího než žít životem Ducha. Brzy se však dostaví první zkouška. Zdá se, že se vše začíná hroutit. Duchovní povznesení mizí a všechny staré vášně, pokušení i tělesné touhy se vracejí s ještě větší silou. Nováček je všemožně sváděn k návratu ke starému životu ovládanému smysly. Pro mnohé je tato zkouška až příliš velkou překážkou. Vrátí se ke svému dřívějšímu způsobu života, a tím dokážou, že nejsou hodni vyšší odpovědnosti. Vyšší tajemství rozhodně nelze odhalit těm, kteří selžou hned na první překážce.

Jakmile je tato první zkouška šťastně překonána, slunce opět vyjde a život je znovu zdrojem radosti. Staré zvyky a vášně se však mohou stále znovu vynořovat; přemoci je lze jedině tím, že se člověk neustále obrací k Duchu a čerpá z Jeho nevyčerpatelných mocí.

Kromě všech těchto zkušeností spojených s překonáváním nižší přirozenosti a starých tužeb člověk dříve či později zjistí, že na něj čas od času doléhají i jemnější zkoušky. Pokud k nim nepřistoupíme správným způsobem, pokud odmítneme přijmout poučení, které přinášejí, nebo pokud se vyhýbáme zkušenosti, kterou s sebou nesou – zkušenosti vyžadující, abychom se Duchu svěřili zcela, více než kdykoli předtím, a vydali se na mnohem hlubší vody –, pak se tyto zkoušky budou opakovat znovu a znovu. Budou přicházet tak dlouho, dokud si z nich nevezmeme potřebné ponaučení a dokud nebude slabé místo v našem charakteru napraveno a posíleno. Jakmile se poučíme – a to bez sebemenších pochybností –, zkoušky zmizí; dříve však nikoli. **Když už nejsou zapotřebí, tyto konkrétní zkoušky nadobro ustanou a my postoupíme o další krok vpřed v novém životě, přičemž nám bude svěřena větší moc i odpovědnost.**

Po období odpočinku a přípravy následuje řada zkoušek, které jsou náročnější, pronikavější a jemnější než ty předchozí. Je to nezbytné, neboť s naším postupem vpřed musí zkoušky nabývat odlišného charakteru a kvality. Zkoušky, jimž je podroben archanděl, musí mít nutně zcela jinou povahu než ty, kterým čelí člověk. V každém případě jsou zkoušky dokonale přizpůsobeny konkrétní duši. Nikdo není zkoušen či pokoušen nad rámec svých sil.

Vždy můžeme zvítězit, pokud zůstaneme věrni Světlu a odmítneme jak ustoupit, tak se ke Světlu obrátit zády.

Postupujeme po jednotlivých krocích, přičemž každému kroku předchází období zkoušek. To vše se odehrává, zatímco plníme své běžné každodenní povinnosti.

ZASVĚCENÍ (POKRAČOVÁNÍ)

Kapitola 2

V předchozí kapitole jsme uvedli, že iniciační rituály a obřady, prováděné ve stavu snění nebo v době, kdy se duše nachází mimo tělo (v transu), se nejeví jako nezbytné. Zjistili jsme totiž, že tím pravým *„iniciátorem“* jsou životní zkušenosti. Od chvíle, kdy jsme tato slova sepsali, jsme zjistili, že v tomto názoru rozhodně nejsme sami. Mnoho znalců v této oblasti zastává názor, že iniciační zkoušky nejsou tím skutečným zasvěcením, nýbrž pouze symbolickým vyjádřením zkušeností, kterými duše musí projít v každodenním životě. Je to zajímavé zjištění, které může být přínosné pro mnohé z našich čtenářů. Ti možná očekávali propracovaný, mystický iniciační obřad a řadu zkoušek, aniž by si uvědomovali, že oním velkým iniciátorem je samotný život a že každodenní povinnosti a běžné úkoly nám přinášejí všechny potřebné zkoušky.

Bylo pro nás úžasným objevem, když nám Duch odhalil, že jsme zkoušeni den co den. Náš každodenní život sám o sobě není jen *„něčím“*, nýbrž představuje nepřetržitou zkoušku, výcvik a zkušenost, které vedou k různým stupňům zasvěcení. Byl to pro nás do jisté míry šok, neboť jsme pochopili, že jsme narazili na jednu z opravdu zásadních pravd – pravdu, vedle níž veškeré pozemské události a ambice ztrácejí na významu.

Tento objev, či spíše zjevení, měl mnohem větší váhu, než by se mohlo zdát čtenáři, který sám podobnou zkušenost ještě neprožil. Byl významný proto, že nám s ohromující živostí přiblížil realitu duchovního života. V tu chvíli jsme zcela reálně pocítili, že kráčíme po Cestě a že nás vedou a usměrňují neviditelné síly. Důležité to pro nás bylo i proto, že nám bylo odhaleno, že jsme ve skutečnosti úspěšně zvládli určité zkoušky, o nichž jsme se domnívali, že jsme v nich selhali.

To nám dodalo novou naději a důvěru, neboť nám to ukázalo, že navzdory zdánlivému selhání – pokud si zachováme pevnou mysl, budeme hledět ke Světlu a nenecháme se vyvést z míry neúspěchy, hříchy či tím, že nedosahujeme Božského ideálu – nakonec přece jen vítězíme.

Ne vlastní silou, nýbrž Mocí Ducha. To nám potvrdilo, že jsme se ubírali správným směrem. Po letech nezdarů, kdy jsme se snažili bojovat se zlem a svou nižší přirozeností, jen abychom byli pokaždé poraženi, jsme dospěli k závěru, **že jedinou cestou k vítězství je obrátit se k Duchu a nechat Jej, aby zvítězil za nás.** Dokud se zlem bojujeme sami, nutně prohrajeme; avšak když se obrátíme k Duchu a svěříme se do Jeho rukou – v uznání, že sami o sobě nezmůžeme nic a že tento boj patří Pánu – stavíme se na stranu vítězství. Můžeme mnohokrát selhat, často klopýtnout a upadnout; může se zdát, že jsme naprosto ztroskotali. Pokud však zůstaneme neochvějní a řekneme si: ***„Toto je Boží boj a já v Něho budu zcela důvěřovat,“*** nepřítel se nakonec stáhne, poražen a zmaten.

I v běžném životě – v podnikání či jiných oblastech – vítězí a dosahuje trvalého a skutečného úspěchu ten, kdo si zachovává pevnou mysl a nenechá se strhnout zmatkem či panikou, ani když se zdá, že je vše ztraceno. Totéž platí v životě duchovním: **vítězí ten, kdo zůstává neochvějný.**

Často se dopouštíme omylu, když se domníváme, že musíme být obzvláště zkažení či zlí, abychom čelili pokušením, která čas od času potkávají každého z nás. To však vůbec není důkazem naší špatnosti. Hřích, zlo či slabost nespočívají v samotné přítomnosti pokušení, nýbrž v tom, že mu podlehneme – že vzdáme své úsilí, obrátíme se zády ke Světlu a ztratíme víru v moc a schopnost Ducha provést nás bezpečně celou cestou. Všechny tyto zkoušky jsou nezbytné; jsou součástí našeho zasvěcení. **Všechny síly temnoty povstávají a snaží se nás pohltit, avšak v jistém smyslu jde o představení zinscenované právě pro náš prospěch.** Je pravda, že kdyby mohly, *„srazily by nás k zemi“*, ale na druhou stranu platí, že bez těchto zkoušek, které nám přinášejí, bychom nikdy nemohli dosáhnout svého cíle.

Bez ohledu na to, kolikrát snad selžeme – pokud budeme svou tvář neochvějně upírat ke Světlu, nakonec jistě zvítězíme. Ne díky čemukoli, co bychom sami vykonali, nýbrž proto, že zůstáváme pevní v Jediném Věčném Duchu. Jak zpívá Whittler: *„Nevím, kde se k nebi tyčí ostrovy s palmami v jeho říši; vím jen, že nemohu zabloudit tam, kam jeho láska a péče nedosáhne.“*

HLEDÁNÍ

Kapitola 3

Protože jsme božskými dětmi našeho Otce (Otce-Matky, Moudrosti-Lásky) Boha; a protože jsme – podobně jako marnotratný syn – opustili dům svého Otce, abychom bloudili v daleké zemi (což představuje naši pouť časem a prostorem, včetně našeho života na této rovině) a získali tak moudrost, dřímá v každém z nás nepřekonatelná touha po Domově.

Domov. Jaké požehnané vzpomínky se pojí s tímto slovem, i když máme na mysli jen onen pozemský domov našeho mládí. Domov našeho mládí se rozplynul – stejně jako se rozplyne domov, který mnozí z nás vybudovali pro své děti – avšak Dům našeho Otce je věčný a neustále nás volá k návratu.

Hluboko v každé duši je zakořeněna tato touha po Bohu a po Domově. Je to samotný zdroj žádosti. Právě tato žádost způsobuje, že lidé nejsou spokojeni. Jsou-li na jednom místě, touží být na jiném. Jakmile však dorazí na ono místo, které se z dálky zdálo tak lákavé, zjistí, že jsou stále nespokojení a chtějí jít zase jinam. Jiní hledají uspokojení v sexuální vášni či jiných formách smyslových prožitků, případně v lidské lásce, byť té nejčistší podoby. Někteří hledají ve věcech vznešených, jiní v nízkých, avšak v ničem z toho nelze nalézt skutečné uspokojení.

Žádost neustále žene člověka vpřed. Zklamán jednou věcí zkouší druhou, avšak v žádné z nich nenachází naplnění. Všechny přinášejí jen bolest a utrpení.

Není nic prchavějšího než volání sexu. Slibuje štěstí, ale přináší jen popel zklamání. Teprve když je vášeň nahrazena čistším plamenem duchovnější lásky, stává se možným opravdový a trvalý vnitřní klid.

Lidé nám občas píší, že jsou ve svém manželství nešťastní a že milují někoho jiného. Co mají dělat? Jak se mohou rozvést?

Jak mohou využít okultní síly (kterým říkají „Nové myšlení“!), aby k sobě přitáhli někoho opačného pohlaví? Chudáci! Stále se honí za duhami a bludičkami. Copak nikdy nezmoudří? Uráží je, když se dozvědí, že pokud se pokusí uspokojit své touhy, stanou se ještě nešťastnějšími – a že pokud využijí nadvládu mysli, doslova sami sebe zničí. Zde je třeba říci, že pokud se síly mysli (byť třeba formou modlitby) používají k ovlivňování vnějšího života a ke změně životních okolností, vede to pouze k prohloubení potíží a nesouladu. Zmatek se tím stává ještě větším.

Schopnost člověka milovat však nesmí být potlačována. Musí být projevena v té nejvyšší možné míře. Lék na tento stav nacházíme ve slovech našeho Pána, jež jsou plná nekonečné moudrosti: ***„Budeš milovat Pána, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší, celou svou myslí a celou svou silou... a svého bližního jako sám sebe. Není přikázání většího nad tato.“***

Nejde o lásku k sobě samému, ani o vášeň (která se mylně nazývá láskou), ba ani o lpění na konkrétních osobách, nýbrž o lásku k Celku – tedy k Bohu a k našim bližním. To neznamená, že bychom měli méně milovat ty, kteří jsou nám blízcí a drazí, nýbrž že máme více milovat Boha a své bližní.

Kristus nepřišel proto, aby nám dopřál to, po čem touží naše srdce (míněno touhy po tělesných či hmotných věcech); jeho posláním nebylo ani pomáhat nám v honbě za pomíjivými pozlátky života. Přišel, aby proměnil naše touhy – abychom namísto věcí, které pomíjejí, usilovali o moudrost a sjednocení s Bohem, v nichž spočívá věčná radost, pokoj, naplnění a blaženost.

Kristus nás může pozvednout do výšin, odkud – s očima otevřenýma Božskou moudrostí – můžeme shlížet na moře života. Po jeho hladině se vznášejí pestře malovaná pozlátka iluzí, která neustále lákají lidi dál a dál, avšak vždy marně. Dychtivé ruce se po nich natahují, aby vzápětí klesly a uvolnily místo dalším, stejně zaslepeným. Je však jeden – Kristus – který stojí s rozepjatýma rukama, připraven spasit, a praví: *„Pojďte ke mně, a já vám dám odpočinutí.“ „Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce; a naleznete odpočinutí svým duším.“*

Dnes stojím na výšinách, nad mořem myšlenek, a hledím skrze proměnlivý opar na cetky, o něž lidé bojovali; cetky, jež jim prokluzují sevřenými prsty a zůstávají navždy nepolapeny. Osvobozeny od běhu let vznášejí se nad jasnou hladinou; a lidé k nim stále vztahují své vřelé dlaně, když se tyto životní přeludy přiblíží – dokud unavené ruce neklesnou do hlubin a na jejich místě se neobjeví nové, dychtivé. Dnes stojím na výšinách, kde Boží větry zpívají ukolébavku, a již nevztahuji ruce po třpytu oněch cetek, pro něž lidé umírají – neboť sahám až k srdci Božímu a stávám se pánem svého osudu.

—HENRY VICTOR MORGAN.

VNITŘNÍ ŽIVOT I.

Kapitola 4

Věci, které nás poutají ke světu, se hledajícímu jedna po druhé odhalují jako klamy a přeludy. Třpytí se a lákají, avšak když za ně zaplatíme vysokou cenu, zjistíme, že jsou bezcenné – ba dokonce horší než zbytečné.

Jedna po druhé mizí drahé pozemské opory, do nichž jsme vkládali své naděje a na něž jsme byli pyšní, až nakonec zůstaneme sami.

Sami tváří v tvář skutečnosti, že nic pozemského nás nedokáže uspokojit; že žádnou lidskou lásku ani podobu nelze udržet navždy; že život sám je krátký a jeho příliv rychle opadá. *„Všude kolem vidím změnu a rozklad. Ó Ty, jenž se neměníš, zůstaň se mnou!“*

Je-li vnější život jen neustálou změnou a rozkladem; je-li život sám krátký a pomíjivý; hrozí-li smrt, že učiní všemu konec – **kde je tedy to, co je trvalé, skutečné a uspokojující? Kde je život, který neuvadá?**

Tímto životem je život vnitřní. Je to Boží věčný život, který může získat pokorný hledající, avšak který zůstává skryt před pyšnými a arogantními. *„Nebudete-li obráceni a nebudete-li jako děti, nevejdete do království nebeského.“* (Matouš 18,3) Království nebeské je život vnitřní. *„Království Boží nepřichází tak, že by se dalo pozorovat; ani se nebude říkat: ‚Hle, zde je!‘ nebo ‚Tamhle je!‘ – neboť hle, království Boží je ve vás.“* (Lukáš 17,21)

Zdá se, že vše, co souvisí s duchovními věcmi, má podobu paradoxu. Aby hledající nalezl skutečný (neboli vnitřní) život, musí ztratit – či se vzdát – toho jediného života, o němž má nějakou praktickou znalost nebo zkušenost. ***„Kdo nalezne svůj život, ztratí jej; kdo však ztratí svůj život pro mne, nalezne jej.“***

Tím, že se vzdáme vnějšího života a jeho marností, nacházíme vnitřní život Ducha, který je věčný.

Veškerý život je úžasný. Zatímco toto píší, sedím v zahradě a na poznámkový blok dosedl *„sekáč“* (pavouk s dlouhýma nohama). Leze po papíře, jako by zkoumal to, co je na něm napsáno. Jaké je to úžasné dílo! Jaká krásná křídla, jaké podivuhodné nohy! A přece – jak brzy umírá! A co teprve kopretiny u našich nohou – jak jsou nádherné! A přece – jak brzy uvadnou! Úžasné? Ano. Krásné? Ano. Ale kde, ach kde je život, který neuvadá?

Za všemi proměnlivými formami nacházíme život, který přetrvává a opakuje se. Je to život Boží, avšak není to ten život, který hledáme; neboť i tento život, ač se může zdát trvalý, není věčný. Jednou skončí – až bude vesmír svinut jako svitek a nebe i země pominou.

Je to paradox: Bůh je sice původcem veškerého života – a v tomto smyslu je tedy každý život životem Božím – avšak život, který zaniká, v jiném smyslu životem Božím není; neboť Boží věčný život přesahuje všechny nižší formy bytí. Stvoření se neustále proměňuje, avšak v jeho pozadí stojí nezničitelná Idea, nedotčená časem ani změnou. Právě tuto vnitřní, trvalou skutečnost všichni hledáme. Najděme tuto vzácnou perlu – a budeme naplněni.

Vnitřní život Věčného Bytí můžeme nalézt pouze tehdy, narodíme-li se znovu z Ducha. Člověk *„adamovský“* je ze země, pozemský. Druhý člověk je Pán z nebe.* Musíme se stát jako malé děti, abychom mohli vstoupit do nebeského království a získat korunu života, která neuvadá.

**„Jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu budou všichni oživeni.“* (1. Korintským 15,22)

Musíme se vzdát veškeré své vychytralosti a světské moudrosti, veškeré arogance a pýchy, záliby v okázalosti, moci a vnějším lesku; musíme odložit závist, nenávist, zlomyslnost i chamtivost. Musíme se vzdát jakéhokoli nároku na to, že sami od sebe něco víme, něco dokážeme nebo že sami o sobě něčím jsme.

Jinými slovy, musíme se zcela odevzdat... pochodeň života Kristu. *„Ó Světlo, jež provázíš celou mou cestu, odevzdávám Ti svou mihotající se pochodeň.“*

Když tímto způsobem *„ztratíme“* svůj život, objevujeme větší život Boží – život, který jediný přináší uspokojení, život, který jediný je věčný. Ve skutečnosti o nic nepřicházíme – ačkoli musíme být ochotni ztratit vše –, neboť Kristus rozdmýchává slabou jiskru naší pochodně ve svůj vlastní slavný plamen, dokud Kristus není vším a ve všech. Tehdy je Kristus vzkříšen z mrtvých v nás a my jsme v Něm vzkříšeni k nesmrtelnosti.

Náš Pán přichází znovu. Ne jako dítě ve slabosti, ale jako nadrozměrná Bytost, Pán nebe i země, který je schopen se zjevit *„mrknutím oka“*, v moci.

Pouze ti, kdo rozvíjeli svůj vnitřní život, se budou z Jeho příchodu radovat.

„A spatří ho každé oko, i ti, kteří ho probodli. A všechna pokolení země budou nad ním naříkat.“

VNITŘNÍ ŽIVOT II.

Kapitola 5.

O vnitřním životě by se dalo říci mnohé, co by však bylo srozumitelné jen malému zlomku našich čtenářů. Proto to, co chceme sdělit, vyjádříme zcela prostě a omezíme se pouze na základní aspekty tohoto nesmírně rozsáhlého a hlubokého tématu.

Prostřednictvím meditace, společenství a opravdové modlitby je možné navázat spojení se skrytým Zdrojem života a bytí. Pokud tak činíme denně – a zároveň žijeme příslušným způsobem života, sloužíme druhým a konáme vůli *„našeho Otce v nebesích“* – nejenže rozvíjíme duchovní život, ale nacházíme také skutečný vnitřní, věčný život v Bohu, neboli Království nebeském.

K nalezení vnitřního života není zapotřebí disponovat okultními znalostmi, rozvíjet psychické schopnosti, opouštět tělo a navštěvovat jiné roviny bytí, upadat do transu, provádět dechová cvičení, oddávat se mystické extázi, přijímat zprávy z *„druhé strany“* či praktikovat jakékoli složité metody takzvaného rozvoje. Stačí jediné: následovat učení Nejvyššího Učitele – Pána z nebes, který se navenek projevil jako Ježíš Kristus a uvnitř duše jako Kristus (Christos), jenž se nerodí z vůle těla, nýbrž z Ducha přicházejícího shora.

Všechny ty složité, fascinující, esoterické, psychické, okultní či tajné praktiky lze ponechat stranou. Nejenže jsou zbytečné, ale mohou nás dokonce svést z pravé Cesty. Království Boží lze nalézt prostě tím, že budeme tiše očekávat Boha, nalezneme Krista ve svém nitru, podřídíme Jemu každou svou myšlenku i touhu a budeme se v životě i v jednání řídit učením Ježíše.

Díky tiché modlitbě a meditaci je naše duchovní složka vyživována a posilována. Kristus v našem nitru roste úměrně tomu, kolik duchovní potravy přijímá skrze naše tiché očekávání Boha. Pokaždé, když se obrátíme k Božskému Otci, čerpáme sílu shora.

Kristus v nás roste a rozvíjí se, dokud zcela nepřevezme vládu nad naším životem; v tu chvíli staré *„já“* zaniká a přestává existovat. Skrze modlitbu a meditaci, správné myšlení a správný způsob života dochází k úplné proměně. Charakter se zcela mění. Stáváme se novými stvořeními – nikoli podle vzoru nedokonalého Adama, který je ze země a pozemský, nýbrž podle vzoru dokonalého Krista, Pána z nebes.

Boží království nelze nalézt – a vnitřní život nelze vyživovat – horečným čtením mnoha knih, navštěvováním přednášek, bezcílným přebíháním od jednoho učitele k druhému či pouhým naslouchánímlíbivým kázáním. Lze jej nalézt a vyživovat pouze tichým setrváváním v Boží přítomnosti v ústraní a každodenním životem v Kristu.

„Ale když se modlíš, vejdi do svého vnitřního pokojíčku, zavře dveře a modli se k Otci svému, který je v skrytu, a Otec tvůj, který vidí v skrytu, ti odplatí.“

Tím, že se stáhneme do tiché komnaty své duše, zavřeme dveře před vnějším světem a vstoupíme do důvěrného společenství s naším duchovním Otcem, dotýkáme se jediného Zdroje veškerého života. Duch nás oživuje a naplňuje nás božskou mocí.

Nikdo, kdo neudržuje toto vnitřní, skryté spojení se svým duchovním Zdrojem, nedokáže udržet plamen svého vnitřního života. Mnozí se na tuto velkou pouť vydávají s radostí a nadšením, avšak jen málokteří ji dokončí. Mnozí odpadnou na cestě; ztratí zájem, vychladnou a vracejí se k *„chudým živlům tohoto světa“*. Důvodem je v každém případě to, že zanedbávají vnitřní, skryté společenství s Otcem. Domnívají se, že se bez něj obejdou. Možná si myslí, že postačí veřejná modlitba nebo že stejně dobře poslouží pár výroků o Pravdě, které si během dne zopakují. Ačkoli jsou tyto věci dobré a potřebné, nikdy nemohou nahradit vnitřní, skryté společenství s Původcem našeho bytí. Bez každodenního setkávání s Bohem v meditaci, rozjímání a opravdové modlitbě vnitřní život chřadne a umírá. Člověk, který byl kdysi pro duchovní věci tak nadšený, se vrací ke svému starému životu – avšak štěstí ani uspokojení v něm již nikdy nenalezne.

Jediný záblesk vyššího, bohatšího a plnějšího života v Duchu – jediná krátká zkušenost s mocí vzkříšeného života Kristova – nám znemožňuje, abychom se kdy ještě spokojili s cetkami tohoto světa a sobeckými požitky hříchu. Ať už se do rozkoší vrháme jakkoli zběsile, ať už pijeme z jejich opojného číše sebehlouběji, nikdy nemůžeme zapomenout: *„červ jejich neumírá“*.

Dobře si pamatuji – a pokaždé, když na něj pomyslím, svírá se mi srdce bolestí – jednoho člověka, který před lety, stejně jako autor těchto řádků, veřejně vyznal, že přijal křesťanství a stal se oddaným následovníkem Ježíše Krista. Nikdo nemůže veřejně vyznat jméno Ježíše Krista jako svého Pána, aniž by přijal požehnání. Zdálo se však, že tento muž obdržel požehnání dvojnásobné. Nepamatuji si, že bych kdy viděl někoho tak povzneseného a oslaveného. Jeho tvář zářila světlem Ducha. Hlas se mu chvěl radostí, když nám vyprávěl, že mu všechno kolem připomíná Boha – že dokonce i listí na stromech hlasitě provolává Jeho jméno.

Toto povznesení však pominulo – jak už to bývá – a on sestoupil, tak jako my všichni musíme, do pustiny, kde přichází pokušení. Zanedbal své *„skryté místo“*; domníval se, že se obejde bez modlitby; ztratil spojení se svým Božským Zdrojem. Jeho duchovní život vyschl a odumřel až u kořenů.

Časem se vrátil ke svému dřívějšímu životu. Stal se obětí alkoholu. Ať už však pil sebevíc, štěstí nenalezl. Nebyl šťastný ani v opilosti – byl jen hádavý. Nakonec spáchal sebevraždu.

A když pomyslím na dobu, kdy hlas jeho Milovaného zaznával dokonce i v šumění stromů, chce se mi plakat. A nepochybně bych i plakal, kdybych nevěřil, že Bůh dokáže vše obrátit v dobré a že je schopen zachránit i tuto ubohou duši z její bídy a trápení. Když jsem se dozvěděl smutnou zprávu o jeho tragickém skonu, řekl jsem si: *„Tam odchází H. T. H. – nebýt Boží milosti, mohl jsem to být já.“* Všichni jsme do jisté míry lidmi, kteří se odchýlili od správné cesty, avšak Bůh je schopen spasit člověka zcela a dokonale. Takto smutný příběh nás jen vede k tomu, abychom důrazně varovali všechny kolem: vnitřní život lze rozvíjet pouze do té míry, do jaké čekáváme na Boha a setrváváme s Ním v důvěrném společenství – duch s Duchem, v ústraní.

VNITŘNÍ ŽIVOT III.

Kapitola 6

„Chceš-li poznat cestu, zeptej se toho, kdo ji prošel,“ praví jedno moudré přísloví. Chceme-li se naučit kráčet po *„cestě k dosažení cíle“*, musíme se obrátit k Tomu, kdo ji úspěšně prošel. Vstup do Božího království nelze nalézt pouhým souhlasem s vyznáními víry či dogmaty. Ta mohou být sice pravdivá a správná, avšak sama o sobě spasit nemohou. Máme-li se naučit vystupovat po strmém svahu k Bohu, musíme následovat Toho, kdo již na vrchol vystoupil a připravil nám cestu. Tímto někým je Ježíš Kristus.

Zkoumáním Jeho života a snahou žít podobným způsobem – nejen naslouchánímJeho slovům (či jejich čtením), ale jejich uváděním do praxe, čímž se stáváme těmi, kdo slovo nejen slyší, ale i konají – nacházíme onu skrytou vnitřní stezku, která nás přivádí k věčnému životu neboli do Božího království.

O Ježíšově učení budeme hovořit později; pokud jde však o to, co Ježíš činil, nejvýznamnějším rysem je naprostá závislost našeho Pána na modlitbě a společenství s Neviditelným. Ježíš nedosáhl vlády nad svým lidským *„já“* a jeho slabostmi, nad mocnostmi temnoty či přírodními silami pouhým nečinným přáním; nebylo mu to ani dáno bez jakéhokoli úsilí z Jeho strany. Protože na sebe vzal všechny naše slabosti a omezení, musel si náš Pán cestu do království Vyššího vědomí vydobýt stejně, jako to musíme činit my – **tedy skrze modlitbu, rozjímání a společenství s Neviditelným.**

Ježíš by toho nedosáhl, kdyby zanedbal vnitřní život a byl spokojený s pěti minutami strávenými v modlitbě večer a ráno. On trávil modlitbou celé hodiny, ba i celé noci. Kdyby to nebylo nutné, Kristus by nikdy nestrávil tolik času modlitbou, neboť by to bylo pouhé plýtvání časem. Skutečnost, že Ježíš věnoval tolik času rozjímání, je podle nás tím nejlepším možným důkazem, že intenzivní modlitba a společenství byly nezbytné.

Pokud byla modlitba v Ježíšově případě životně důležitou nutností, je, mírně řečeno, stejně nezbytná pro každého z nás, kdo se snaží dosáhnout vrcholů duchovního úspěchu. Kolik času však denně trávíme modlitbou, meditací a přijímáním?

Je pravda, že využitím mentálního zákona asociace je možné zhustit to, co by mohlo trvat hodiny meditace, řekněme do půl hodiny; ale kolik lidí je připraveno strávit i tak krátkou dobu, noc a ráno, v Tichém místě?

Lepší krátký čas než žádný. Mnohem lepší je strávit jen pět minut v opravdovém kontaktu s naším Božským Zdrojem, než zcela zanedbávat přijímání, protože to zachrání náš duchovní život před úplným zánikem. Ale o kolik lepší je strávit co nejvíce času v Tajném místě, kde navázáním kontaktu s naším Božským Zdrojem čerpáme z nevyčerpatelných pramenů Života, Moudrosti a Moci!

Čtenář možná namítne, že na to není dost času. Může se to tak zdát, avšak naše zkušenost ukazuje, že pokud zanedbáváme meditaci a modlitbu – ať už ve prospěch spánku, nebo práce – nakonec na tom tratíme. Spánek navíc nám nijak neprospěje a množství vykonané práce se nezvětší; naopak, její kvalita se zhorší. Pokud se naopak vzdáme části spánku, abychom se mohli modlit, vůbec nám to nechybí ani nepociťujeme žádné negativní následky. Práce je přesto hotova – a jde to dokonce snáze – přičemž její hodnota pro ostatní je vyšší.

VNITŘNÍ ŽIVOT IV.

Kapitola 7

Nezáleží na tom, jak *„zamotaný“* může být náš život, ani jak plný disharmonie a problémů, pokud denně využíváme tajné místo k tiché meditaci a spojení s naším Božským Zdrojem, vše se časem harmonicky srovná. Božský řád je v nás inherentní a je realitou. Nepořádek života je způsoben porušením Božského zákona, které způsobuje poruchu nebo roztržku. Táto porucha ustupuje, když ji přestaneme vyvolávat. Přestáváme vyvolávat disharmonii, když se obrátíme k Bohu a meditujeme o Jeho Božské Dokonalosti. Účinek meditace spočívá v tom, že nás promění v podobu toho, o čem meditujeme. Je snadné poznat toho, kdo praktikuje denní meditaci. Tvář je klidná a duchovní, ukazuje plody Ducha spíše než touhy těla. Protože přestáváme narušovat Božský řád a porušovat Božský zákon a místo toho meditujeme o jediném Zdroji harmonie, nepořádek života ustává. Vrozený Božský řád se objevuje sám od sebe, jako přirozený důsledek.

Pouze kultivací vnitřního života může být vnější život harmonický, šťastný a skutečně úspěšný.

Všechny pokusy o změnu vnějšího života pomocí síly mysli, mentálních *„léčeb“* nebo dokonce modlitby mají za následek pouze zhoršení *„zmatku“*. Je to už mnoho let, co se objevila mentální věda a podobné módní trendy, a stoupenci těchto různých kultů jsou nyní počítaní na miliony, přesto je svět stejně nemocný a nesourodý jako vždy. Takoví lidé musí neustále provádět to, co nazývají *„demonstracemi“*. Jakmile je však provedena jedna *„demonstrace“*, je nutné provést další. A tak se únavná záležitost opakuje donekonečna.

Kvůli nedostatku moudrosti je možné, že ten, kdo má určité množství znalostí a síly v modlitbě nebo *„léčbě“*, bude pokračovat v provádění *„demonstrace“* za *„demonstrací“*, přičemž každá z nich není v souladu s Božím plánem jeho života, až nakonec dojde k hrozné katastrofě, která vše smete v troskách.

Bez moudrosti je mnohem pravděpodobnější, že budeme *„demonstrovat“* to, co je pro nás zcela špatné, než to, co je správně, tedy čím více *„demonstrací“* se provádí, tím větší je nepořádek v životě.

Porovnejte tuto neuspokojivou a marnou metodu s metodou opravdové meditace o Bohu, Příčině veškeré harmonie, celistvosti a dokonalosti, nebo spíše o tom, kdo tyto věci jsou, a výhoda té druhé je okamžitě patrná. Meditací o Bohu, nalezením Jeho v Tajném místě, v Přítomnosti Nejvyššího, do které mohou vstoupit smrtelníci, kteří jsou dostatečně vážní a čistí v motivech a kterým lze důvěřovat, se vnitřní život harmonicky upraví tak, aby odpovídal Božskému řádu Ducha. Přirozeným důsledkem toho je, že Božský řád a harmonie se odrážejí ve vnějším životě.

To neznamená, že nemáme své problémy a obtíže svěřovat Bohu, ale spíše naopak. Pokud je vezmeme do Tajného místa a meditujeme o Bohu jako o Moudrosti, Vedení atd., necháme Bohu volnou ruku, aby naše problémy vyřešil Jeho vlastním způsobem, a budeme ochotni nechat se vést výhradně Duchem, vše spolupracuje k dobrému a je zvolen jediný možný správný směr.

Velká chyba je že nejprve máme sklon k tomu, abychom upadli do ukvapeného závěru, že musíme mít to či ono, abychom se osvobodili od určitých omezení a obtížných podmínek, a abychom využili všechny své duševní a duchovní síly a velkou moc modlitby ve snaze přinést si to, co si myslíme, že musíme mít.

To, co si myslíme, že musíme mít, je pravděpodobně to nejhorší možné pro naše štěstí a blaho. Pokud se nám to podaří prokázat, výsledkem je velký nepořádek a neštěstí a zdá se nutné provádět stále více a více demonstrací. Na druhou stranu, pokud se nám nedaří *„prokázat“* to, co si myslíme, že musíme mít, jsme nešťastní, protože nemůžeme mít to, co považujeme za životně důležité, a celý náš život je naplněn selháním a neshodou, protože veškerá naše energie je směrována špatným směrem.

Místo abychom říkali, že tuto věc musíme mít, nebo že bychom se měli obrátit na Pramen veškeré moudrosti a meditací se naplnit moudrostí, která nám nepatří, abychom byli vedeni k jediné moudré věci a k jediné správné cestě, která je za daných okolností možná.

VNITŘNÍ ŽIVOT V.

Kapitola 8

Již jsme viděli, že pěstování vnitřního života je jedinou cestou k harmonii a míru. Ale ještě důležitější je fakt, že bez něj nikdy nemůžeme překonat vše, co bojuje proti našemu duchovnímu růstu a pokroku, ani nemůžeme *„pěstovat“* své duchovní tělo, bez kterého bychom, až naše *„pozemské“* tělo bude odvrženo, byli nalezeni nazí. Nikdo si samozřejmě nemůže vytvořit vlastní duchovní tělo. Stejně jako samotný Věčný život je to dar Boží, ale duchovní tělo roste a rozvíjí se pouze do té míry, do jaké pěstujeme svůj duchovní charakter. Zatímco spása je od Boha skrze Krista, musíme si svou vlastní spásu vytvářet s bázní a chvěním. Duchovní tělo je Božský růst nebo vývoj, ale potřebuje péči, pozornost a pěstování. Žádný zahradník, ať je jakkoli chytrý, nedokáže nechat květinu vyrůst samu od sebe. Nemůže jí dát život, protože ten je od Boha, ale může ji pěstovat. Může odstranit plevel, zalévat květinu, dbát na to, aby na ni dopadalo sluneční světlo, a dávat jí dodatečnou výživu. V důsledku jeho péče vzniká krásná a zdravá rostlina, ale život a vrozená krása pocházejí od Boha.

Stejné je to s naším duchovním tělem. Je to dar Boží, ale přichází k nám pouze tehdy, když pěstujeme vnitřní život.

Pěstování vnitřního života by proto mělo být naším hlavním cílem. Všechny životní zkušenosti bychom měli vnímat jako pomoc k rozvoji skutečně duchovního a Kristovského charakteru. Naším cílem by nemělo být naše vlastní pohodlí, ale spíše přinášet ovoce Ducha, kterými jsou: láska, radost, pokoj, trpělivost, laskavost, dobrota, víra, mírnost, zdrženlivost. Dokud hledáme pouze pohodlí a neustále se snažíme usnadnit a zpříjemnit si život, ztěžujeme si život a zpomalujeme svůj vlastní duchovní růst.

Život je velkým iniciátorem. Životní problémy jsou odrazovými můstky, které vedou k dosažení cíle. Každý problém je dokonale uspořádán tak, aby nám poskytl zkušenost, kterou potřebujeme k tomu, abychom udělali další krok vzhůru na duchovní cestě. Když překonáme svůj bezprostřední problém, trvale jsme si do svého duchovního charakteru vložili něco – přidali jsme něco do svého věčného duchovního těla.

Charakter je jediná věc, která přetrvá. Naše duchovní tělo je objektivním vyjádřením našeho duchovního charakteru na duchovních úrovních. Rozvíjením charakteru si tedy budujeme své duchovní tělo – tělo, které jediné nám může poskytnout prostředek k vyjádření na duchovních úrovních, po celé věky nebo věčnost.

Problémy a obtíže tedy nesmí být vnímány jako zlo nebo obtíže, ale jako přátelé, kteří nám přišli pomoci do Božího království – na svatební hostinu, na které si musíme obléknout svatební oděv (duchovní tělo). Ať už je náš problém, zármutek, zmatek, obtíž nebo bolestná zkušenost jakýkoli, je to pro nás v danou chvíli to nejlepší. Nějaký nedostatek charakteru v nás je přivolal k životu a my se problému nebo obtíží můžeme zbavit pouze tehdy, když se sami vnitřně změníme.

Naším cílem při setkání s obtížemi by tedy nemělo být překonávání, abychom si znovu užili příjemný a radostný čas, ale rozvíjení zvláštní kvality charakteru, která se od nás vyžaduje. Proto by všechny problémy a těžkosti měly být vneseny do ticha a rozloženy před Bohem, aby nám Duch, který nás vede na naší cestě k Božskému spojení, mohl ukázat, kde se mýlíme, jaké slabosti je třeba překonat nebo změnit nesprávný postoj mysli.

Tím, že se na životní zkušenosti díváme jako na pomoc v životě duchovního dosažení; hledáme moudrost v sobě; věnujeme každý den stanovený čas meditaci; spojujeme se s Duchem po celý den prostřednictvím afirmací Pravdy; těmito prostředky budujeme křesťanský charakter, a tak připravujeme k našemu použití duchovní tělo – které je nicméně darem Božím – které bude nástrojem vyjádření pro naše použití po věky na nebeských rovinách.

ZKOUŠKY

Kapitola 9

ČTENÁŘ v Jižní Africe se ptá: *„Proč se ti, kteří se rozhodnou žít život Ducha, brzy setkávají s takovými neúspěchy a odrazeními? Zdá se nespravedlivé, že ti, kteří se nesnaží žít vyšším životem, setkávají se s tímto odporem, zatímco ti, kteří se snaží konat dobro a být dobří, se musí setkat se zkouškami a testy a překonávat je.“*

Vždycky tomu tak bylo. Ve skutečnosti existuje jen jedna Cesta, ačkoli každý hledač Království si může myslet, že jde po jiné. Například moderní hledač, který si říká Nová Myšlenka, Božská Věda nebo cokoli jiného, si může myslet, že jde po jiné a – pošeptejme si to! – lepší cestě, než kterou kráčel například John Bunyan, ale nejde o ni. Je to tatáž Cesta a v knize Poutníkova cesta od Johna Bunyana najdete popis všech obtíží a zkoušek, kterým se duše musí vyrovnat, napsaný v jedné z nejkouzelnějších a nejkrásnějších angličtin, jaká kdy byla napsána. A John Bunyan byl nevzdělaný dráteník! Což dokazuje, že byl při psaní svého nesmrtelného díla inspirován Duchem.

Protože existuje pouze jedna Cesta, po které musí všichni kráčet, spasitel, mistr, zasvěcenec, světec i obyčejní lidé, jako jsme my, všichni hledači Božího království podléhají stejným zákonům. I ten nejmodernější myslitel musí projít přesně stejnými zkušenostmi jako ti starší. Žádnou myšlenkovou silou se nikdo nemůže vyhnout jediné zkoušce nebo zkušenosti; ale svou neochvějností může překonat to, co by jiní se slabším odhodláním selhali.

Když se poprvé vydáme na Cestu, s radostným rozhodnutím odevzdat celý svůj život Bohu a učinit hledání Království naším hlavním cílem, jdeme po chvíli velmi snadno. Jsme nesmírně šťastní a povznesení. Zdá se také tak snadné kráčet po Cestě tímto způsobem bez mráčku na obloze a radovat se ze svobody a osvobození Ducha. Stará pokušení se zdají být navždy zanechána; slabosti se zdají být jednou provždy překonány; zatímco se zdá, že naši cestu provází příjemné duchovní vlivy.

S radostným srdcem zpíváme první část dvacátého třetího žalmu, ale nerozumíme verši, který se vztahuje k údolí stínu.

Ale po čase se dostáváme k první překážce. Nebude to tak snadné, jak jsme si představovali. Překážka se zdá být příliš vysoká na to, aby ji jakýkoli člověk přeskočil, nebo dokonce přelezl. Zde je překážka – žádná cesta! Pokud se pokusíme najít cestu kolem překážky, dostaneme se do mnohem větších obtíží. Je zřejmé, že neexistuje žádná cesta obejít; buď musíme překonat obtíž, nebo se vrátit na místo, odkud jsme přišli. Co si máme vybrat? Jít dál, i kdyby to bylo možné, se zdá být nevodící ničím jiným než problémy, obtížemi, tmou a nebezpečím. Při pohledu zpět vidíme svůdná světla Města, odkud jsme přišli – Města zkázy. V dálce slyšíme zvuky veselí a bouchání dveří. Tady jsme, venku v temnotě chladné noci, se zdánlivě nepřekonatelnou bariérou před sebou, a za ní – co? Jaký má smysl snažit se jít dál? Proč se nevrátit a nebýt v pohodlí, místo abychom trpěli tímto nepříjemným způsobem? CO TO MÁ BÝT?

Toto je první zkouška. Všichni znáte výsledek. Ti, kteří to nemyslí vážně, kteří nejsou zapáleni odhodláním, které žádný odpor nemůže přemoci, touhou po Království, kterou žádná odrazující síla nemůže uhasit, se vracejí tam, odkud přišli. Dokázali svou nevhodnost pro přísný život duchovního dosažení, že nejsou způsobilí zdolat Boží výšiny. Za takové nechť stoupá kadidlo našich modliteb, neboť potřebují veškerou pomoc, kterou jim můžeme poskytnout. Ale ti, kteří to myslí vážně, ti, jejichž celá touha je upřena k Bohu, kteří nezaváhají, kteří se odmítají vrátit a kteří jsou připraveni zemřít na své cestě, pokud to bude nutné, spíše než aby se vzdali hledání, ti jdou vpřed. Nic je nemůže zastavit, neboť není síly v nebi ani v pekle, která by mohla zastavit duši planoucí touhou najít Království a spatřit Boha. Když je zkouška dokončena a neochvějnost aspirující duše prokázána, překážka roztaje a vítězný pochod se obnoví.

A tak pokračujeme. Před každým krokem vpřed je čas zkoušky a disciplíny. A je dobře, že je to tak.

LÁSKA, KOUZELNÝ KLÍČ

Kapitola 10

LÁSKA je život a nenávist je smrt, neměli bychom si zvolit Cestu života? Láska je magický klíč, který odemyká dveře nebe. Nemusíme o lásku žádat, stačí ji dávat – vyjadřovat. Láska je nejvyšší zákon života: vedena Moudrostí vládne vesmíru. Každá myšlenka, každá touha, každé slovo, každá emoce, která není Láskou, nebo která je proti Lásce, nebo je v rozporu se Zákonem Lásky, vytváří nepořádek, utrpení, svár, ošklivost, neštěstí, ze kterých není úniku. *„Co člověk zaseje, to i sklidí.“* Nic není pravdivější než to, že jsme zapleteni do nepořádku našeho vlastního zasetí, že z něj nemůžeme uniknout, pokud se zcela neodevzdáme Zákonu Lásky a nepřivedeme do jeho zajetí každou myšlenku, slovo, čin a touhu.

Učíme se tak pomalu. Náš Pán přišel před tak dávnou dobou, aby nás naučil tomuto úžasnému evangeliu lásky. Naučili jsme se ho? Odevzdali jsme se mu? Poslouchali jsme ho? Poslouchaly ho národy země? Bohužel ne. Toto evangelium je tak jednoduché, a přece tak obtížné. Jen milovat – to je vše. Dva tisíce let křesťanského učení a přesto se podívejte na dnešní národy! Tak málo lásky, ale tolik podezřívání a nenávisti, žárlivosti a závisti. Neudělali jsme z Něho obětního beránka, skrze kterého bychom mohli zachránit své ubohé duše a dostat se do nebe, ať se stane ostatním cokoli? Žádné vyznání víry, dogma ani teologická teorie, ať už je dobrá a nezbytná, nikdy nemůže nahradit úplné odevzdání se Pánu Lásky a jeho upřímné následování.

Právě jsme řekli, že se nemůžeme vyhnout důsledkům našeho setí. Že pokud zasejeme semena nenávisti, lhostejnosti, chladu, zlomyslnosti, sobectví, závisti nebo čehokoli, co je v rozporu s Božskou Láskou, musíme nutně sklidit odpovídající úrodu. Pokud by farmář zasel plevel místo obilí, ať se za to modlí sebevíc, úroda, kterou by sklidil, by byla plevel a ne obilí.

Stejně tak, dokud zaséváme tělu s jeho nenávistí a chtíči, sklízíme disharmonii a zkaženost. Když se však odevzdáme Pánu Lásky a následujeme Ho, ať už nás vede kamkoli: když založíme svůj život na Principu Lásky: když se naprosto řídíme příkazy Zákona Lásky, nejenže přestáváme zasévat semena utrpení a sváru, ale také se Boží řád začíná projevovat v našem životě a záležitostech. Je to proto, že přestáváme bojovat proti zkouškám, problémům, utrpení a kázni, které jsme si sami přivodili, a přestáváme se bouřit proti bolestným životním zkušenostem, které jsou výsledkem hříchu proti zákonu Lásky; a místo toho spolupracujeme s životními zkušenostmi a proměňujeme je tak, aby se staly zdrojem požehnání místo kletby nebo biče.

Cesta k dosažení cíle je cestou lásky. Je to stezka, po níž před námi kráčel náš Pán. Můžeme jen následovat jeho požehnané stopy na této posvátné cestě lásky a služby. Láska ke všem, služba všem – přičemž na vlastní já zapomínáme a necháváme je za sebou.

JAK ČELIT ŽIVOTNÍM OBTÍŽÍM A SLOŽITÝM SITUACÍM

Kapitola 11

Duchovní život je provázen problémy a obtížemi. Je-li hledající již značně pokročilý, je jeho život prostý chaosu, který vzniká chybným myšlením a jednáním v rozporu s harmonií Božského řádu; přesto však musí projít řadou zasvěcení, z nichž každé jej přibližuje k Srdci Božského Bytí. Poutníci na této Cestě jsou jako žáci ve škole. Musí skládat jednu zkoušku za druhou, aby se prokázalo, zda jsou připraveni postoupit do vyšších tříd. Jak říká Olive Mercerová ve své krásné knize *Life Transcendent* (Život přesahující): *„Zkoušky jsou každému jednotlivci ušity na míru. Nikdo by si nestěžoval na své ohnivé zkoušky, kdyby si jen uvědomil, jak jsou pro něj v určitých fázích duchovního rozvoje nezbytné. Sami si přivoláváme zasvěcení tím, že zaklepeme na dveře vyšší třídy. Netrpělivě toužíme vstoupit do rozsáhlejší školy zkušeností, ale nejprve musíme předložit své vysvědčení. Musíme prokázat, že si dokážeme poradit s drobnými životními zkušenostmi, než nám bude dovoleno bezhlavě projít novými dveřmi. Je snad někdo připraven plout na širém moři, když ho děsí už jen přeplutí chráněného přístavu?“*

Na cestě k duchovnímu dosažení proto poutníka potkává mnoho nelehkých situací a každá z nich je nezbytná. Každá zkušenost představuje přesně tu zkoušku, kterou v daném okamžiku potřebujeme – má nás připravit na to, co nás čeká, prověřit naši způsobilost či připravenost a, což je nejdůležitější, přiblížit nás o krok blíže k Srdci Bytí.

Člověk, který pochopil onu velkou pravdu, že život je sledem zasvěcení a že každá zkušenost je nezbytná a přesně odpovídá potřebám daného okamžiku, si na životní události nikdy nestěžuje. Možná sice nevítá obtížné či matoucí okolnosti s nadšením, ale nikdy si nestěžuje ani nehledá chyby. Ví totiž, že pokud zůstane trpělivý a vytrvalý, bude se obracet k Bohu a plně důvěřovat Duchu, projde vším bezpečně – a to i tváří v tvář zdánlivé katastrofě či zdánlivě nepřekonatelné překážce.

Navzdory tomuto poznání – které mimochodem vychází ze zkušenosti – se poutníkovi může občas zdát jeho cesta velmi temná a břemeno nejasností tak těžké, že je na hranici jeho sil. V takových chvílích je nejlepší postavit se obtížím přímo čelem. Utrpení, děs a úzkost pramení z neochoty čelit danému problému či těžkosti. Když však k nim přistoupíme přímo, s vědomím, že nás to může vést jedině k našemu nejvyššímu dobru, hrozící zlo pomine a odhalí se Božská Láska a Moudrost.

Před nedávno mi jeden student Pravdy napsal ve velké nesnázi. Přede mnou se rýsovaly hrozné věci a břemeno dopisu... znělo: *„Jak mohu uniknout tomuto hrozícímu problému?“* Má odpověď zněla: *„Chyťte se Boží ruky a jděte přímo vstříc problému, statečně se s ním setkejte, místo abyste se mu snažili vyhnout.“* V dalším dopise mi bylo sděleno, že se řídil mou radou a hrozící problém se ukázal jako Láska v přestrojení.

Tato rada může znít až absurdně jednoduše, jako něco určeného snad jen dětem v nedělní škole; já jsem ji však mohl nabídnout jen proto, že jsem si její pravdivost ověřil vlastní zkušeností. Jednou jsem stál před situací, která mne naplnila zděšením, ne-li přímo hrůzou. Když jsem si však – jako blesk z čistého nebe – uvědomil, že nás Bůh může vést jedině k tomu, co je dobré, a když jsem se Mu zcela odevzdal s prosbou, aby mne vedl, kamkoli uzná za vhodné – neboť kamkoli by to bylo, mohlo by to sloužit jedině mému skutečnému a nejvyššímu dobru –, v tu chvíli mé trápení zmizelo. Zavládl ve mně klid a mír, které naplnily mou duši hlubokou vděčností, pokojem a radostí.

Složité a náročné životní situace mají ještě další smysl, o tom však bude řeč v následující kapitole.

SLUŽBA DRUHÝM

Kapitola 12

Ačkoliv je pravda, že člověk může omezit chaos ve svém vlastním životě téměř na nulu tím, že uvede své myšlenky do souladu s Pravdou, přesto se může ocitnout zapleten do potíží druhých. Jeho větší schopnost milovat a sloužit ostatním mu dokonce může přinést zkušenosti, s nimiž by se jinak nesetkal. Ve skutečnosti se jim ani vyhnout nechce, neboť jediným cílem duchovně vyspělého člověka je sloužit druhým a den co den věrně čelit problémům a situacím, které mu život přináší. Jeho největší trápení nemusí mít nic společného s jeho vlastním životem, nýbrž může se týkat života někoho jiného. Někdo, koho miluje, se může ocitnout v nesnázích nebo se vydat na špatnou životní cestu. Každý z nás musí čas od času projít takovými zkušenostmi. Potíže druhých nám mohou způsobit větší utrpení než cokoliv, co by mohlo potkat nás osobně.

Máme tu čest znát člověka svatého ducha – duchovního –, který na svých bedrech nese starosti a zármutky všech svých farníků, kteří mu dovolí sdílet jejich bolest. Kdykoliv na nějaký domov padne stín křídel Temného anděla, ozve se zaklepání na dveře – to přichází duchovní, aby se pomodlil s pozůstalými a promluvil k nim o životě za hrobem; činí tak způsobem, který navždy rozptýlí veškerý strach ze smrti a výrazně zmírní bolestné odloučení. Je-li třeba snášet bolest, duchovní je vždy nablízku. Nezáleží na tom, jaké nepohodlí by to pro něj znamenalo, ani jak je unavený – nic mu nezabrání v tom, aby přišel. Není divu, že při setkání s takovým člověkem člověk pronese: *„Tohle jistě není obyčejný smrtelník, jako jsme my, nýbrž velká duše, která přišla na svět se zvláštním posláním – utěšovat a žehnat bloudícímu, trpícímu lidstvu a vést je k vyšším a lepším věcem.“*

Avšak i my, kteří jsme *„z obyčejného těsta“*, se můžeme ocitnout v situacích, kdy nevíme, kudy kam – a to kvůli trápením druhých. *„K čemu to všechno vlastně je?“* možná si řeknete. *„Copak nikdy nemůžeme mít chvíli klidu, kdy bychom byli ušetřeni takových prožitků?“*
„Dobré“ na tom je, že takové zkušenosti obohacují duchovní život a skrze ně poznáváme Boha lépe – osobněji a důvěrněji než kdykoli předtím. Jedna taková osobní zkušenost může ilustrovat, co tím máme na mysli.

Jedné noci na mně těžce dolehlo břemeno problémů a těžkostí někoho jiného. Ve skutečnosti mně tížilo již celé dny a týdny, ale v tu chvíli se zdálo být obzvláště těžké. Celou noc jsem strávil víceméně na modlitbách. Má duše byla zarmoucená; přišel jsem totiž do styku s určitými lidmi, a přece jsem na ně mohl mít jen tak malý dobrý vliv. Život se zdál být tak prázdný a marný, vzhledem k tomu, jak málo dobra jsem mohl vykonat. Lidé se mnou přijdou do styku, a pak zmizí v temnotě; a zdá se, že jsem na ně měl jen nepatrný vliv, pokud vůbec nějaký. A tak se mé srdce obrátilo k Bohu v přímluvné modlitbě. Neexistuje snad pro toho člověka žádné východisko? Nedá se udělat vůbec nic, abychom mu pomohl? A právě ve chvíli, kdy jsem byl – tváří v tvář vlastní bezcennosti a zbytečnosti v tomto světě, a vědomí toho, jak hluboko jsem zaostal za tím, čím jsem měl být – pokořen až do samotných hlubin; ve chvíli, kdy mně nesmírně zarmoutil a rozesmutnil pohled na to, co zřejmě čeká člověka, do jehož těžkostí jsem byl – dalo by se říci – *„zapleten“*, mi Bůh dal znamení. Bylo to milostivé slovo, které přineslo duši pokoj. Do mysli mi vstoupila slova: *„Slož na Hospodina břemeno své, a on tě občerství; nedopustit nikdy, aby se pohnul spravedlivý.“* Přišlo to s oním úžasným pocitem osvícení a porozumění, který takové zážitky vždy provází. Takové prosté zkušenosti jsou jako hlas přicházející z nebe. **Tato slova mi odhalila slavnou pravdu: pokud celé toto břemeno odevzdáme Bohu, On nás nejen podepře, ale vše urovná – rozplete i to, co se z lidského pohledu zdálo být beznadějně zamotané – a nakonec vše obrátí v dobré.**

Výsledkem takové zkušenosti je, že Boha poznáváme lépe než kdykoli dříve a více než kdykoli předtím si uvědomujeme Jeho moc a přítomnost. A tak pokračujeme dál a neustále činíme nové objevy o bohatství a divech Boží lásky a péče.

ŽIVOT BEZ NÁMAHY I.

Kapitola 13

Často se setkáváme s dobrými křesťany, kteří zjevně nesou – nebo se snaží nést – všechny starosti světa na svých vlastních bedrech. Koneckonců, i my sami můžeme být více či méně náchylní k téže slabosti. Zátěž spojená s nesením břemene celého světa – či dokonce jen naší vlastní práce, životních povinností a odpovědností – je obrovská, a přitom zcela zbytečná.

Zda nás životní odpovědnosti rozdrtí a vyčerpají, nebo zda nás ovlivní jen minimálně, závisí zcela na našem úhlu pohledu. Pokud na život nahlížíme jako na něco zlého, co se může kdykoli pokazit a co lze udržet ve správných kolejích pouze naší neustálou, neúnavnou pozorností, péčí, úzkostí a vypětím, stává se naše břemeno téměř neúnosným. Taková představa o životě je však zcela mylná. Život není nic zlého; není ani něčím, co by se mohlo každou chvíli pokazit, pokud tomu nezabráníme neustálým úsilím a vypětím. Skutečnost je právě opačná. **Život je dobrý – je plodem Lásky a neustále nám chce přinášet dobro, stačí jen, abychom mu to dovolili.**

Nespočet lidí se kvůli tomuto mylnému chápání života doslova utrápil až do hrobu. Protože ve všem vidí zlo, očekávají, že je zlo potká – a to, co očekávali, je skutečně postihlo. V obavách z neštěstí na každém kroku trpěli stejně, jako by trpěli, kdyby tato neštěstí skutečně nastala – ba možná ještě více, neboť nejistota je často těžší než samotné neštěstí. Jaké starosti a jaké vypětí život přináší, když se na něj díváme ze špatného úhlu!

A když na takové lidi – o nichž je řeč – dolehnou zkoušky (neboť každý z nás musí projít zármutkem, bolestí a temnými obdobími), vnímají je jako zlo a brání se jim zuby nehty. Jaké vypětí a jaké utrpení prožívají ti, kteří nedokážou říci: „Staň se vůle Tvá“! Odpor a napětí jsou příčinou vnitřního vypětí. Většina lidí dnes tímto vypětím trpí – křesťané i nekřesťané, věřící i nevěřící. Křesťan by však vnitřním vypětím trpět neměl. Učení našeho Pána, je-li správně pochopeno, toto vypětí odstraňuje.

Kristovo učení je v dokonalém souladu a shodě s moderní vědou. Ta radí lidem trpícím nervovým vypětím, aby se uvolnili, namísto aby kladli odpor. Člověk s nervovým vypětím může například nesmírně trpět kvůli určitému hluku; moderní přístup ho učí, aby se vůči zdroji tohoto podráždění uvolnil, místo aby proti němu bojoval. Jakmile to udělá, jeho utrpení ustane. Kristus učil důvěře a spočinutí v Otcově lásce. Vybízí nás, abychom si nedělali starosti se zítřkem ani s tím, zda budeme mít vše potřebné a dobré pro život. Proč to náš Pán říká? Jednoduše proto, že ví, že ve skutečnosti je vše v pořádku a že vše směřuje k dobrému – pokud tomu ovšem dovolíme, aby se tak stalo. Božský řád je přirozenou součástí skutečnosti, avšak my mu bráníme v projevení tím, že setrváváme v napjatých a úzkostných myšlenkách.

Nesmíme si však plést stav bezstarostnosti, uvolnění a vnitřního klidu s lehkovážností či leností. Nechat věcem volný průběh bez jakéhokoli zásahu situaci jen zhoršuje. Odmítání čelit životním těžkostem vede pouze k ještě větším potížím. Musíme se svým těžkostem postavit odvážně a poté nalézt klid a spočinutí v Bohu. Když to děláme soustavně, stává se nám průvodcem Boží vedení a vše se úžasným způsobem obrací k dobrému.

Když člověk čelí zdánlivé pohromě, neštěstí či potížím, měl by si uvědomit, že jelikož Bůh je jediným zdrojem všeho, nemůže jej potkat nic jiného než dobro. Poté je třeba jít vpřed a čelit potížím ochotně, bez kladení odporu. Jakmile přestaneme klást odpor, vnitřní vypětí zmizí.

ŽIVOT BEZ NÁMAHY II.

Kapitola 14

Velkým omylem, jehož jsme všichni víceméně otroky, je přesvědčení, že všechno musíme udělat sami. Zpočátku si upřímně myslíme, že všechno musíme zvládnout sami, a jsme si jisti, že to dokážeme bez jakékoli pomoci. Tato fáze je pravděpodobně nezbytná, protože se všichni musíme naučit soběstačnosti a rozvíjet sebevědomí, než budeme moci přejít do mnohem vyšší fáze plné závislosti na Bohu. Ale přijde čas, kdy si nejsme tak jisti, že sami od sebe dokážeme všechno. Ve skutečnosti přijde čas, kdy si uvědomíme, že sami od sebe nemůžeme udělat nic. Většina studentů si, když se s touto zkušeností setkají, myslí, že se museli někde zmýlit. Ale tak tomu není; je to všechno součástí jejich normálního rozvíjení a zasvěcení do vyšších věcí.

Život bez napětí se stává možným do té míry, do jaké si uvědomíme, že všechno dělá Bůh a ne my. Místo abychom řekli: *„Zvládnu to, s Boží pomocí,“* říkáme: *„Bůh to dělá a já mohu jen s Ním spolupracovat.“* Čím více dovolíme Bohu, aby skrze nás působil, tím menší je v životě napětí. Nemusíme plánovat, usilovat a namáhat se, abychom něčeho dosáhli, ale jednoduše dovolíme, aby se rozvinul dokonalý Boží plán týkající se našeho života. Život se vskutku stává procesem rozvíjení, nikoli řadou namáhavých úspěchů. Nemáme strach z budoucnosti, protože Bůh se o ni stará. Vše, co musíme dělat, je žít den po dni a co nejvěrněji se vypořádat s každou zkušeností, z níž každou jsme si sami přitáhli; z níž každá je také nezbytná a jejím cílem je naše nejvyšší dobro.

Zatímco autor píše tato slova ve svém přístřešku pod širým nebem, prší. Dovnitř vlétne drobná muška či komár – tak maličký, že vypadá jen jako nepatrné smítko –, rozhlédne se a zase vyletí zpátky do deště. Zdá se, že létá mezi kapkami. Je tak drobný, že kdyby ho zasáhla jediná kapka deště, srazila by ho k zemi. On však zřejmě létá mezi kapkami. Kdyby to všechno musel zvládat sám, jak nesmírně by to muselo namáhat mozek a nervovou soustavu onoho ubohého tvorečka!

On to však dělat nemusí. I kdyby skutečně létal mezi kapkami, dělá to instinktivně. Nepředstavuje to pro něj tedy žádnou námahu ani starost.

V létě, když autor píše na své zahradě, často upoutá jeho pozornost hemžení mravenců a včel. Jaké obrovské starosti by si museli dělat, kdyby si měli sednout a plánovat, jak postavit mraveniště či hnízda! Nic takového však nedělají. Nepřemýšlejí, netrápí se ani se nenamáhají; místo toho následují vedení vyšší inteligence, která celý tento záměr plánuje a uskutečňuje.

Netvrdím, že člověk může či má jednat čistě na základě instinktů – nebylo by ani žádoucí, aby byl pouhou loutkou. Může však postupně procházet jednotlivými fázemi svého konání: nejprve vlastní vůlí, poté s pomocí Boží, a nakonec... ...učí se nechat Božího Ducha, aby skrze něj působil, a tím se dokonale projevila Boží vůle. Čím více je toho schopen, tím méně zakouší starostí, obav, vypětí či úsilí. Věci jako nervové zhroucení se stávají minulostí.

Nelze se však domnívat, že lze této závěrečné fáze dosáhnout okamžitě, nebo že je vůbec přístupná začátečníkům. Kdyby se o to pokusil začátečník, své obtíže by tím jen znásobil. Pro pokročilejšího je to přínosné, avšak pro začátečníka škodlivé. Tento text například vzniká zcela bez námahy či vypětí; přitom je autor v běžném životě při psaní velmi pomalý a samotná tvorba textu je pro něj tak obtížná, že i napsání dopisu představuje náročný úkol, do něhož se pouští pouze z silného pocitu povinnosti.

Dále platí, že jelikož si je autor vědom toho, že je veden Duchem, nemusí si dělat starosti s rozhodováním. Když jsme vedeni Duchem, všechna naše rozhodnutí jsou správná; není tedy třeba vůbec řešit, zda jsou správná, či nikoli. Znovu však musíme varovat začátečníky: na počátku to možné není. Kdyby se o to začátečník pokusil, pravděpodobně by ztratil veškerou sílu vůle i schopnost se rozhodovat.

Ještě jedno varování.

Být veden Božím Duchem neznamená být ovládán duchy.

Proto musíme nejprve rozvinout silný a pozitivní stav mysli i duše. Musíme zajistit, abychom se stali vnímavými výhradně vůči Bohu. Dveře musí zůstat pevně zavřené před vším kromě Boha a Krista. V tomto smyslu je třeba zaujmout velmi pozitivní postoj ve všech směrech – s výjimkou vztahu k Bohu a Kristu. Pouze Kristu se můžeme otevřít zcela a bezvýhradně, a dovolit mu, aby nás ovládl úplně a beze zbytku.

Nikdo, kdo je negativně naladěný a závislý, nebo kdo nepřekonal strach (tj. neprošel *„zasvěcením skrze strach“*), by se neměl pokoušet nechat skrze sebe působit Ducha jakožto pasivní nástroj.

Je také třeba chápat, že dovolit Božímu Duchu, aby skrze nás působil, neznamená věnovat se automatickému psaní či jiným podobným nebezpečným praktikám. Takové počínání je pravým opakem toho, o co skutečně jde. K něčemu takovému dochází tehdy, když zaujmeme negativní postoj právě vůči těm silám a mocnostem, vůči nimž bychom měli být pozitivní a vůči nimž bychom měli stát pevně jako skála.

Stejně tak nedoporučujeme vyprázdnění vlastní bytosti, které by dovolilo, aby nás naplnilo cokoliv. Takové negativní vyprázdnění je nebezpečnou praxí, které je třeba se rozhodně vyvarovat.

Kristus učil životu bez starostí (nikoliv však životu lehkovážnému), životu v naprosté závislosti na Bohu. Čím hlouběji vstupujeme do Pravdy, tím méně starostí a napětí v našem životě zůstává.

Náš Pán prohlásil, že ony skutky nekoná on sám, nýbrž že je skrze něj koná Otec. Stejným způsobem můžeme i my dovolit Duchu, aby nás vedl a působil skrze nás, aniž by to pro nás znamenalo jakékoli vypětí či únavu. K tomuto stupni však musíme dospět postupně, krok za krokem. Musíme se naučit poznávat našeho Pána důvěrným a osobním způsobem, a to skrze prožívání určitých zkušeností. Ty k nám přicházejí v pravý čas a ve svém přirozeném sledu.

ŽIVOT BEZ NÁMAHY III.

Kapitola 15

Existuje hluboká vnitřní pravda, na kterou se občas naráží, avšak nikdy není jasně a zřetelně vyjádřena slovy. Je to pravda příliš hluboká pro slova či konečné definice. Někdy se o ní hovoří jako o *„dosahování výsledků bez úsilí“*. Toto tajemství znal již Lao-c’ a dnes zaměstnává mysl některých z našich největších myslitelů. Ti jej však nikdy nerozluští pomocí intelektu; mohou tak učinit jedině skrze intuici. Intuice patří do stejné roviny jako toto takzvané *„dosahování výsledků bez úsilí“*. Nepochybně náleží do čtyřrozměrného světa – či přesněji řečeno, do vědomí čtyř či mnoha dimenzí. Řadí se do stejné kategorie jako ony *„události“*, které nazýváme zázraky. To, čím ve skutečnosti je, nás natolik přesahuje, že by se nám z toho mohla zatočit hlava, kdybychom se to pokusili pochopit čistě rozumově.

Ačkoli to nemůžeme pochopit, můžeme to přesto vnitřně poznat. Skrze intuici – neboli vnitřní duchovní zjevení – můžeme poznat to, co zcela přesahuje i ten největší lidský intelekt, a navázat s tím kontakt. Například prostý, nevzdělaný člověk může poznat Boha a vnitřně s Ním rozmlouvat skrze modlitbu; avšak který lidský intelekt – jakkoli hluboký – by Ho mohl skutečně pochopit? Stejně je tomu s tajemstvím dosahování výsledků bez úsilí: můžeme vědět, jak jej využívat a těšit se z něj, ale nikdy jej nedokážeme intelektuálně uchopit.

Existuje vnitřní Božský řád, který je Skutečností a je neustále přítomen. Vše, co není Skutečností, musí tváří v tvář Skutečnosti zmizet. Jakmile přestaneme usilovat a klást odpor – jakmile se dostatečně ztišíme a staneme se vnímavými – vyvstane Božský řád. Je to Skutečnost, která se nutně projeví, jakmile v sobě nalezneme dostatek klidu. *„V tichosti...“ ...bude vaší silou.“* ***„BUĎ TICHÝ A VĚZ, ŽE JÁ JSEM BŮH .“***

Existuje vnitřní sféra ticha, do níž můžeme – jakmile v duchovním vývoji dostatečně pokročíme – proniknout. Autor či pisatel 91. žalmu o tom dobře věděl. Toto vnitřní, skryté útočiště klidu však není pouze místem bezpečí; má také moc přivádět věci k uskutečnění, a to způsobem, který lze právem nazvat zázračným. Zázračným v tom smyslu, že překračuje běžné fyzikální a přírodní zákony.

Chceme-li využít tento neznámý zákon či sílu, musíme se nejprve vzdát veškerého úsilí – zejména toho mentálního. I když jsme obklopeni nejrůznějšími obtížemi, problémy, komplikacemi a zmatky, stačí jediné: zanechat onoho marného, vyčerpávajícího a únavného snažení, tiše se posadit, ztišit se, myslet pouze na Boha a poznávat jej – a vše ostatní zcela a úplně pustit z hlavy. V tu chvíli do duše vstoupí naprostý klid a naši mysl naplní pokoj, který převyšuje každé chápání.

Jediné, co musíme udělat, je zcela se ztišit a poznat Boha. Nic víc není třeba. Stačí se jen tak úplně uvolnit, aby se naše mysl stala klidnou a nehybnou jako hladina jezera bez jediného záchvěvu. A stejně jako dokonale klidné jezero věrně odráží krásu okolních kopců a oblohy, tak i naše mysl – je-li v naprostém klidu – odráží krásu, harmonii, dokonalost a řád Božství. Když se zcela ztišíme, naše mysl se naladí na Nekonečnou Mysl; a v tu chvíli už na ničem jiném nezáleží.

Nezáleží na tom, jak složité jsou naše problémy nebo kolik náročných úkolů před námi stojí. Pokud se ztišíme – přesně tak, jak bylo popsáno výše – celý náš život i práce se uvedou do dokonalého souladu. Vše, co vnášelo nesoulad, se rozplyne jako tóny hudby. Vše složité se stane jednoduchým, vše nejasné srozumitelným a vše, co se zdálo nemožné, se stane snadno dosažitelným. Bez ohledu na to, jak velkou odpovědnost neseme, se život stane neuvěřitelně snadným a přirozeným. *„Jak demoralizující!“* mohli by říci nezasvěcení. Nepochybně by tomu tak bylo – kdyby se ovšem nezasvěcení mohli k něčemu takovému vůbec přiblížit. Nicméně nehrozí, že by k něčemu takovému mohlo dojít. To, o čem hovoříme, bylo v minulosti zřejmě známo pouze těm nejpokročilejším duším lidstva, a ani dnes nehrozí, že by toho mohli využít začátečníci. Vstoupit do vnitřního ticha, v němž navazujeme skutečný kontakt s Bohem, je patrně tím nejobtížnějším úkolem v duchovním životě.

V době, kdy jsme již schopni toto nesmírně náročné umění praktikovat, jsme zároveň již zcela imunní vůči jakékoli demoralizaci, kterou by mohlo přinášet. Žezlo moci není svěřováno nezasvěceným, stejně tak nejsou tajemství Božího království odhalována začátečníkům.

Kromě toho je v jistém smyslu tak těžké najít toto vnitřní místo klidu a ztišit se natolik, aby se na něj dalo naladit, že všichni, kdo nejsou dostatečně pokročilí, budou raději dál dřít a bojovat, i když beznadějně, než by se o to pokoušeli.

Právě jsme si řekli, že být zticha a nehybně, prostě pasivně sedět a odpočívat v Božském Světle a Přítomnosti, nechat všechno plynout, je pravděpodobně tou nejtěžší věcí v duchovním životě. Je to těžké, protože cítíme, že se musí něco udělat. Cítíme, že když se nebudeme modlit nebo usilovat o toho, toho nebo druhého, nebo o toho milovaného nebo toho člověka a tak dále, budou trpět, nebo se něco pokazí. Musíme se této konečné myšlenky úplně vzdát. Nic takového není potřeba. Vše, co musíme udělat, je úplně se vzdát a poznat Boha. Mohou se na nás drásat nejrůznější starosti a úzkosti, které se pokoušejí získat naši pozornost, a napadají nás nesčetné obavy, ale všechny je třeba smést stranou, všechno je třeba nechat jít, dokud nakonec nezůstaneme dokonale tiší a nehybní v Božské Přítomnosti. Když se jednou dokážeme takto uvolnit a být zcela klidní a svobodní a odtržení od všeho, pak se může stát zázračné a stane se zdánlivě nemožné.

Duchovní život je jedna dlouhá řada paradoxů a toto je jeden z nich. Nejtěžší věcí na světě je být v klidu, přesto to dělá život jednoduchým a snadným. Odstraní všechny své starosti, vyřeší všechny své problémy, odstraní všechny obavy, uvolní všechnu námahu.

„BUĎ TICHÝ A VĚZ, ŽE JÁ JSEM BŮH .“

PŘÍLOHA KE KAPITOLE 15.

Začátečníkům by mělo být zdůrazněno, že *„klid“*, o kterém se mluví v předchozí kapitole, není negativní pasivitou, ale je výsledkem přiblížení se k Bohu. Ponořit se do negativního, pasivního stavu znamená sestoupit do astrální roviny, a to je doprovázeno určitými nebezpečími. Tomuto špatnému *„tichu“* je třeba se za každou cenu vyhnout. V modlitbě a meditaci musí být srdce a mysl povzneseny, dokud není dosaženo bodu kontaktu s Božstvím. a pak by se měl nacvičovat *„klid“*. To je být v klidu a poznávat Boha. Negativní formou je naopak být v klidu a kontaktovat Háda. Ticho Vnitřní Přítomnosti není stagnací, ale je klidem nerušené činnosti. Například kolo se při rychlém otáčení zdá být nehybné.

CESTA ŽIVOTA I.

Kapitola 16

JAKÉ je učení našeho Pána, neboli jaké poselství přináší lidem? Náš Pán nepřišel jen proto, aby nám zjevil Boha jako Lásku, ale také aby nám pověděl o Království a pomohl nám je nalézt a vstoupit do něj. Království! Co je toto Boží či nebeské Království? Jde o objevení vnitřních sil, jak učí či naznačují naši přátelé z hnutí *„New Thought“* (Nové myšlení)? Nikoliv. Jde o dosažení nesmrtelnosti v těle? Nikoliv. Jde o místo, které lze nalézt skrze smrt? Nikoliv. Jde o nesmrtelnost a věčný život? Nikoliv. Království je něco mnohem většího. Přesahuje to všechno, dokonce i věčný život. Boží Království je tak veliké, že je nelze vůbec popsat; a čím více se o to snažíme, tím nedostatečnějšími se naše slova stávají. Přesto se musíme pokusit o něm něco říci, v naději, že to nasměruje myšlenky našich čtenářů na Cestu života, na níž jim bude skrze Ducha zjeveno velké tajemství věků.

Boží či nebeské Království je Božím sjednocením – ničím menším. Jak bychom mohli hovořit o něčem tak posvátném, tak úžasném, tak vznešeném, jinak než se zatajeným dechem? Je to pravda, byť je to až neuvěřitelně úžasné. Nejde o nic menšího než o sjednocení s Bohem – což se mysticky vyjadřuje jako synovství Boží či spoludědictví s Ježíšem Kristem.

A tak náš Pán, jenž je věčně požehnaný, který k tomuto Království náležel a který byl i je jeho slavným Králem, přišel, aby vyhledal a spasil ty, kteří byli a jsou ztraceni. Přišel, aby nás uvedl do svého vlastního Království sjednocení s Bohem. Náš Pán je stále s námi, aby nám pomáhal a posiloval nás skrze svého Ducha. Je transcendentní v nebesích, a přece je imanentní – přítomný v nás. Požehnáno budiž jeho jméno.

Boží Království je Královstvím Ducha. Zcela se liší od Království tohoto světa. Časné království nemůže být nikdy Královstvím duchovním. Proto milovaný Jan napsal: *„Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Kdo miluje svět, v tom není láska k Otci.*

Neboť vše, co je ve světě – žádost těla, žádost očí a pýcha života – není z Otce, nýbrž ze světa. A svět pomíjí i jeho žádost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky.“

Do Království Ducha mohou vstoupit pouze ti, kdo milují Ducha. V Duchu jsme všichni milujícími, všichni bratřími – milujeme Boha, jeden druhého i své bližní, a to i tehdy, jsou-li našimi pronásledovateli a pomlouvači. V Duchu všichni mluvíme stejným jazykem, ačkoli se navenek můžeme v náboženském přesvědčení či učení lišit jako nebe a dudy. V Duchu jsme všichni jedno.

Jak vzácné a podivuhodné je učení našeho Pána; jak bohatý je poklad, který nám nabízí. Je to drahocenná perla, skrytý poklad, ztracená stříbrná mince. Ti, kdo jej hledají, se vzdávají všeho, aby získali tento veliký nebeský poklad. Zanechávají toho, čím se dosud zabývali – svých ambicí, životních cetek, světské slávy a uznání – a usilovně pátrají, dokud nenaleznou to, co je cennější než rubíny.

Jak tedy lze nalézt Království nebeské? Jednoduše tím, že budeme následovat učení našeho blahoslaveného Pána. Podobně jako marnotratný syn začneme pociťovat odpor k *„luskům“*, jimiž nás krmí život ve světě a život smyslů. Rozkoše se mění v popel; smyslové požitky přinášejí jen přesycení a lítost. Tehdy, stejně jako onen marnotratný syn, povstáváme a vydáváme se ke svému Otci, abychom vyznali svou vlastní nehodnost. *„Otče, zhřešil jsem a již nejsem hoden nazývat se tvým synem“* – to je podstata našeho volání. A když jsme ještě daleko, náš Otec nám vychází vstříc, odpouští nám a přijímá nás do svého domu.

Cesta zpět je však dlouhá. Přijati můžeme být teprve tehdy, když se zcela sjednotíme s Otcovou vůlí. *„Ne každý,“* řekl Ježíš, *„kdo mi říká ‚Pane, Pane‘, vejde do království nebeského, nýbrž ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích.“* Ani víra v dogmata či učení nám nezajistí vstup; neboť náš Pán pravil: *„Každý, kdo slyší tato má slova a plní je, podobá se rozvážnému muži, který postavil svůj dům na skále. Tu přišla průtrž mračen, přihnaly se vody, přihnal se vichr a udeřily na ten dům; ale dům nepadl, neboť měl základy na skále.“* (Mt 7,24–25)

CESTA ŽIVOTA II.

Kapitola 17

Abychom nalezli Království, musíme uvést učení našeho Pána do praxe a následovat Jej až do konce. *„Není to snadné,“* říkáte? Není, ale je to požehnání, které nelze slovy popsat. Jen si to představte! Pán života praví: *„Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinutí. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorného srdce; a naleznete odpočinutí svým duším.“* Náš požehnaný Pán, Král nebes i celé země, nám adresuje toto láskyplné pozvání – a my na to odpovídáme: *„Je to velmi těžké.“* Z lidského hlediska to tak skutečně je, avšak nikoli tehdy, jsme-li *„pohlceni láskou“*. *„Neboť mé jho je příjemné,“* říká náš Pán, *„a mé břemeno lehké.“*

Chceme-li nalézt Království, musíme opustit vše a následovat našeho Pána. Nadále sice žijeme ve světě, ale nejsme z tohoto světa. Jde o duchovní a mystické oddělení. Neznamená to, že máme prodat svůj majetek, rozdat výtěžek a odejít do kláštera; znamená to spíše být vnitřně zcela odlišní – milovat pouze věci Ducha namísto věcí světa a těla. Přesto musíme být ochotni doslova se vzdát všeho, a dokonce podstoupit mučednickou smrt, bude-li to od nás žádáno. Stáváme se nezávislými na *„věcech“* či *„osobnostech“* a sjednocujeme se s Duchem. To neznamená, že přestáváme milovat; naopak, naše láska se stává nesobečtější, neosobní a univerzální. Slunce naší lásky musí svítit na zlé i dobré, a proto náš Pán říká: *„Buďte tedy dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec.“*

Celý náš život musí být řízen láskou. Musíme milovat všechny, dokonce i své nepřátele a ty, kdo nás pomlouvají. Musíme velkoryse odpouštět těm, kteří se nás snaží zranit či nám ublížit. Teprve když odpustíme druhým, můžeme i my sami vstoupit do odpuštění. *„Neboť jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský Otec. Jestliže však lidem jejich přestoupení neodpustíte, ani váš Otec neodpustí vaše přestoupení.“* (Matouš 6,14–15)

Musíme být těmi nejpokornějšími na zemi. Nesmíme v sobě chovat žádnou marnivou pýchu, nýbrž musíme zaujmout to nejnižší místo u stolu. Když s námi někdo špatně zachází, nesmíme oplácet stejnou mincí; naopak musíme být připraveni – bude-li to nutné – položit pro Boha svůj život.

Musíme přestat hřešit – ve slovech, myšlenkách i skutcích. Náš Pán nás vysvobodí z každého hříchu, pokud se zcela spolehneme na jeho Ducha. Chceme-li vstoupit do Království, musíme se vzdát veškerého hříchu. Náš Pán přišel, aby nás vysvobodil z hříchu i z jeho moci, abychom již více nehřešili.

To vše je však pouze základ, pouhý počátek. Musíme následovat svého Pána na poušť a projít pokušeními stejně jako on. A protože on zvítězil a zůstal bez hříchu, je i nám – v síle Ducha, nikoli vlastními silami – umožněno zvítězit.

A tím se dostáváme k jádru celého učení: k plnění vůle Boha, našeho Otce – stejně jako náš Pán naplnil vůli svého Otce. Ačkoli se sousloví *„konání Boží vůle“* stalo v rámci organizovaného náboženství často jen prázdnou, zbožně znějící frází, ve skutečnosti v sobě skrývá hluboké tajemství veškerého duchovního růstu a dosažení cíle.

Co vlastně znamená konat Boží vůli?

Bůh má pro život každého z nás nesmírně moudrý plán. Je to plán úžasný a slavný; pokud s ním budeme v souladu, získáme harmonii, pokoj, štěstí i radost – a to v míře, která se zdá až neuvěřitelná. Nemusíme si svůj život plánovat sami. Je již naplánován za nás. Pro ty, kteří jsou na duchovní cestě teprve na začátku, to může být kámen úrazu; avšak s postupujícím růstem si uvědomíme, že Bůh má s naším životem úžasný záměr a že to nejlepší, co můžeme udělat, je přijmout jej za svůj. Je zřejmé, že dokud tak neučiníme, nemůže nastat žádná harmonie. Náš život je dokonalý, přesně tak, jak jej naplánoval *„náš Otec“*. Dokonalým se může stát ve svém projevu pouze tehdy, dovolíme-li, aby se Boží plán uskutečnil. Nemusíme svůj život zdokonalovat; stačí jen dovolit, aby se v každém našem činu naplnil Boží dokonalý plán.

Snad tou nejvýznamnější událostí v naší duchovní zkušenosti je okamžik, kdy se naučíme říkat spolu s kardinálem Newmanem: *„Nebýval jsem vždy takový, ani jsem neprosil, abys mě vedl; rád jsem si cestu volil sám a hleděl na ni;“ ...ale nyní mě veď Ty.“*

A znovu v první sloce: *„Chraň mé kroky; nežádám si vidět, co je v dálce; stačí mi jeden krok.“*

CESTA ŽIVOTA III.

Kapitola 18

Duchovní život je jednou dlouhou řadou odevzdávání se Boží vůli a nekladení odporu takzvanému zlu. Protože je náš život naplánován Bohem, je dobrý a všechny prožitky nám na této cestě pomáhají. Je pro nás významným okamžikem, když si uvědomíme, že nás nemůže potkat nic, co by nebylo dobré, a že všechny životní zkušenosti jsou duchovní povahy – jsou totiž záměrně utvářeny Nekonečnou Moudrostí a Láskou, aby nám pomáhaly na naší cestě k nebesům. Jelikož je náš život naplánován Bohem, a je tedy dobrý, je zřejmé, že bychom měli jeho výchovné lekce – i ty prožitky, které nazýváme zlem – přijímat bez odporu; namísto nepřátelství bychom s nimi měli spolupracovat.

Když nás potká zdánlivé zlo, když do našeho života vstoupí nežádoucí změny, nebo když se zdá, že se nám pod nohama hroutí základy a přicházíme o své nejdražší pozemské opory, tehdy nás přepadá pokušení klást odpor a vnímat život i jeho události jako něco zlého. Tak tomu však není. Je to jen Nekonečná Moudrost a Láska, které nás vedou k něčemu lepšímu.

V takových chvílích máme obvykle sklon prosit Boha o vysvobození. Jakmile se objeví potíže, začneme se modlit, aby byly odstraněny – tedy pokud nevíme, že existuje lepší cesta. Znal jsem například člověka v Austrálii, který úpěnlivě prosil, aby se mohl dostat do Anglie; a zároveň jiného člověka v Anglii, který se stejně horlivě modlil, aby se dostal do Austrálie. Oba se – aniž by si toho byli vědomi – ze všech sil snažili ještě více zkomplikovat svůj život. Oba byli svedeni na scestí předpokladem, že je něco v nepořádku a že je třeba to napravit. Netušili, že nás všechny vede Duch a že přesně v pravý čas jsme přivedeni na správné místo, kde na nás čeká úkol, který je pro nás určen. V Duchu žádný rozpor neexistuje.

Když nastane ten správný čas a vše je připraveno, cesta se pro nás otevřela – snadno, hladce a harmonicky; vše zapadlo na své správné místo, jako dobře promazaný stroj. Všechny věci vždy společně působí k dobrému. Když na nás dolehne zdánlivé zlo, měli bychom se zeptat: *„Jaké ‚dobro' nám nyní Pán odhaluje?"* Pokud tak učiníme, zjistíme, že vše je v pořádku a že vše je láska.

Ačkoliv je pro začátečníky užitečné modlit se k Bohu o vysvobození – neboť každá forma modlitby je prospěšná a pokročilejší formy modlitby pro ně zatím nejsou možné –, pro pokročilejšího hledajícího existuje zjevně jen jeden typ modlitby, a to: *„Veď mě Ty,"* nebo *„Otče, ne má, nýbrž Tvá vůle se staň."* Jedině Bůh zná cestu. Jedině Bůh nás může vést správným směrem. Jedině Bůh nás může přivést k dokonalé harmonii a míru.

Ano, toto je jediná cesta do Království: zcela se odevzdat vůli *„našeho Otce"*, nechat se plně vést Duchem, odevzdat Bohu sami sebe i vše, co máme a čím jsme, žít pouze tak, jak velí Láska, a nebránit se zlu, nýbrž překonávat je dobrem. Toto je cesta radosti, míru, harmonie a opravdové spokojenosti. Je to jediná stezka, která vede k nasycení hlubokého hladu duše.

ZÁKON OBĚTI

Kapitola 19

CELÝM dějinami lidstva i celými našimi životy se vine zlatá nit. Sledujeme-li tuto zlatou nit až do konce, dovede nás do Království nebeského. Touto zlatou nití je zákon oběti. Jedině skrze oběť může být to nižší pozvednuto k vyššímu. Jedině skrze oběť může být padlé stvoření a lidstvo navráceno do harmonie a dokonalosti, o nichž tak krásně hovoří Izaiáš: *„Vlk bude pobývat s beránkem, levhart s kůzletem odpočívat; tele a lvíče i krmný dobytek budou spolu a malý chlapec je bude vodit. Kráva se bude pást s medvědicí, jejich mláďata budou spolu ležet, lev bude žrát slámu jako dobytek. Kojenec si bude hrát nad dírou zmije, odstavené dítě sáhne do doupěte jedovatého hada. Nikdo nebude páchat zlo ani působit zkázu na celé mé svaté hoře, neboť země bude plná poznání Hospodina, jako vody pokrývají moře.“* (Izaiáš 11, 6, 7, 8, 9.)

To, co je dole, se nemůže samo od sebe pozvednout. Potřebuje pomoc, a ta může přijít jedině skrze oběť. Zvířata se bez váhání obětují, aby zachránila svá mláďata před záhubou. Lidští rodiče se velmi často vzdávají všeho ve prospěch svých dětí. Ti, kdo kážou, vyučují a píší o duchovních tématech s cílem skutečně pomoci druhým, musí v sobě rozvinout takovou míru vnímavosti – nezbytnou k zachycení vibrací Ducha –, že kvůli ní trpí způsobem, o jakém ostatní nemají ani tušení. Mají-li však pomoci druhým, musí trpět; takový je Zákon oběti.

Musíme následovat našeho milovaného Pána až do konce, až do Getseman a na Golgotu. Každý z nás nachází své vlastní Getsemany; každý se musí dobrovolně stát obětí pro druhé.

Ach, ano! Ta *„láska tak úžasná, tak božská“*, která se vylila na Golgotě a která zlomila naši tvrdohlavou vůli, čímž nás získala pro nebe, musí najít svou ozvěnu v našich srdcích i životech. *„Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“* (Jan 15,13) Celé lidstvo jsou naši bratři a my se pro ně musíme ochotně obětovat.

Cesta života je cestou kříže. Musíme vzít svůj kříž a následovat svého Pána, snášející potupu, kterou nesl On. Musíme na sebe vzít Jeho jho a učit se od Toho, který je tichý a pokorného srdce, chceme-li nalézt odpočinutí pro své duše.

Skrze sebeobětování, ukřižování vlastního *„já“*, vylévání lásky na všechny lidi, milování Boha celým svým srdcem, myslí, duší i silou, odevzdání se Boží vůli, neprotivení se zlému a tím, že se necháme zcela vést Duchem, pevně zakotvíme na cestě pokoje. Bůh pak někdy ve svém milosrdenství odhrne závoj, abychom vstoupili do oné podivuhodné harmonie, v níž jako bychom spočívali a odpočívali na vlnách či oblacích věčné lásky.

KONEC

Překlad z originálu, editor a grafická úprava

Ján Master

2026

NAKLADATELSTVÍ
DOREÁNMASTER THE SUN CENTER

více o dalších knihách najdete na

www.doreanmaster.com

